JULIA DAVIS

Zborul inimii

ALCRIS

M-94

Capitolul 1

Nan Maitland o observase pe bătrână când ajunsese la Sydney. Numele de pe lista cu pasageri, când Nan făcu verificările, era domnișoara Matilda Marsden.

Mai târziu, când avionul era pe punctul de a decola, Nan străbătu culoarul, asigurându-se că toți pasagerii și-au pus centurile de siguranță.

Domnișoara Marsden se chinuia să se uite în jur, de parcă ar fi pierdut ceva.

– Pot să vă ajut cu ceva, doamnă? întrebă Nan.

Bătrâna își ridică ochii albaștri și strălucitori și se uită la ea.

– Sunt atât de neglijentă, dragă, se scuză ea. Se pare că mi-am pierdut punga cu croșetele. Sunt sigură că am avut-o în poală…

– Cred c-o zăresc! spuse Nan, oprindu-se și returnându-i lucrătura care căzuse sub scaun.

– Mulțumesc, dragă. Odată ce dispare ceva din raza mea vizuală, e ca și pierdut!

– Puneți-vă centura de siguranță! zâmbi Nan. Decolăm din clipă în clipă.

Mâinile bătrâne se luptară nervoase cu închizătoarea și Nan se aplecă s-o ajute.

– Ești foarte amabilă, spuse bătrâna și apoi adăugă într-o șoaptă pe care Nan abia o percepu, din cauza zgomotului motorului: N-am mai zburat niciodată. Sunt doar puțin cam agitată.

– N-aveți de ce să vă temeți, o asigură Nan. Anunțați-mă dacă aveți nevoie de ceva.

Se întoarse la locul ei din spatele avionului. Kate Darnley, colega ei, chicoti:

– Înainte să ajungem la Londra, o să te pună să-i ții ghemul de lână, râse ea cu maliționzitate. Poți face prea multe…

Restul frazei se pierdu, căci avionul se avântă zgomotos pe pista de decolare și apoi se ridică în cerul albastru, cu un sunet triumfător.

Nan și Kate fură ocupate tot restul dimineții cu servitul cafelei și răcoritoarelor, iar mai târziu ducând tăvile cu prânzul.

Când Nan așeză tava în poala domnișoarei Marsden, acesta scuturã din cap, forțându-se să zâmbească.

– Nu prea am poftă de mâncare, dragă, îi spuse. Cred c-o să încerc să dorm puțin.

– Dar n-ați băut nici măcar cafeaua, insistă Nan, însă ochii albaștri se închiseseră deja, ca și cum proprietara lor ar fi fost prea extenuată să-i mai țină deschiși.

În timpul după-amiezii, domnișoara Marsden păru puțin mai veselă și acceptă o cană de ceai și biscuiți.

– Cum vă mai simțiți, domnișoară Marsden? se interesă Nan.

– Puțin mai bine. Presupun că am avut emoții la început. La vârsta mea, nu e ușor să te obișnuiești cu zborul.

– Curând veți fi o călătoare experimentată, o asigură Nan și se întoarse în galeria unde Kate prepara deja tăvile pentru cină.

Bătrâna nu părăsi avionul la prima escală pentru alimentare.

– E destul timp să vă duceți la restaurant și să beți ceva, îi spuse Nan. De multe ori, face bine să cobori și să-ți dezmorțești picioarele, dacă ai ocazia.

– Prefer să stau aici, dragă, scutură din cap domnișoara Marsden, apoi închise ochii.

Nan se simți ușor stânjenită. Cumva, paloarea accentuată a pasagerei nu părea firească, dar se liniști singură la gândul că, în cazul unui zbor lung, mulți

oameni nu erau în apele lor, dar își reveneau imediat îndată ce ajungeau la destinație.

Dimineață, Nan o găsi de-a dreptul veselă pe domnișoara Marsden.

– Am dormit bine, îi explică bătrâna lui Nan, când aceasta aduse ceaiul.

– Mă bucur, zâmbi Nan, mirată că se simțea atât de ușurată să vadă că starea ei se îmbunătățise.

La ultima escală înainte de Londra, domnișoara Marsden coborî din avion. Nan o urmări ducându-se la restaurant împreună cu alți doi pasageri.

– Bătrânica ta pare mai strălucitoare în dimineața asta, spuse Kate. Mă întreb ce vârstă are. Pare destul de bătrână pentru o călătorie atât de lungă.

– N-a mai fost niciodată la Londra. Familia ei, ca și a mea, a emigrat în Australia, deși trebuie să fi fost cu mulți ani în urmă. Mi-a spus aseară că economisește de secole ca să poată merge la Londra. E ceva ce și-a dorit dintotdeauna, dar n-a ajuns decât acum s-o facă.

Când pasagerii se întoarseră la avion, Nan, care stătea în capul scărilor să-i întâmpine, fu șocată la vederea domnișoarei Marsden. Cineva o ajuta: nu părea să-și poată mișca singură picioarele.

– Vă simțiți bine, doamnă? întrebă Nan.

– Sunt doar puțin obosită, se forță bătrâna să zâmbească. După ce mă odihnesc puțin, o să fiu bine.

Bărbatul care o ajutase să urce în avion o lăsă să se ducă la locul ei și se uită la Nan.

– Am crezut c-o să leșine, îi spuse el. Bine că am prins-o la timp. După părerea mea, ar fi trebuit să rămână acasă. Dar nici n-a vrut să audă. A zis că trebuie să ajungă la Londra.

Ușile se închiseră și plecară din nou. Curând, avionul se înălța din nou în albastrul infinit, traversând Europa spre destinație, aeroportul din Londra.

Nan trecu de mai multe ori să se uite la domnișoara Marsden, însă bătrâna dormea.

– Sunt puțin îngrijorată din pricina ei, îi spuse Nan lui Kate. Arată foarte rău.

– Nu te mai agita atât! exclamă Kate. Avem prea multe de făcut ca să ne facem griji pentru o bătrână care probabil o să strige din clipă în clipă după o ceașcă de cafea.

Dar Kate se înșela. Ducând o tavă, Nan văzu că femeia care stătea pe locul de lângă domnișoara Marsden îi face disperată semn să vină.

– Mă tem că nu se simte prea bine, îi spuse, uitându-se la bătrână.

Nan duse tava și se întoarse. Se aplecă deasupra domnișoarei Marsden. Auzi zgomotul superficial și

sugrumat al respirației ei și observă cât era de palidă. Îi ridică încheietura să-i simtă pulsul: fluctua neregulat sub degetele lui Nan.

– Domnișoară Marsden! Domnișoară Marsden! strigă ea, însă ochii nu se deschiseră. Bătrâna își pierduse cunoștința.

Nan se întoarse la Kate.

– Du-te și stai cu ea cât timp vorbesc cu căpitanul. Cred că a făcut un atac de cord.

– Nu e nici un doctor printre pasageri?

– Nu! M-am uitat pe lista de pasageri.

În timp ce Kate rămase lângă bătrână, Nan se duse în cabina piloților.

– Ce este, Nan? o întrebă Jim Horsley, pilotul secund.

– Avem o pasageră bolnavă. Cred că e un atac de cord.

Jim îi spuse căpitanului, care se încruntă și se uită peste umăr la Nan.

– Cât de grav este?

– Trebuie dusă la spital.

– Ajungem la Londra în mai puțin de o oră. E mai simplu să mergem înainte decât să schimbăm ruta spre un alt aeroport. Crezi c-o să reziste?

– Vom face tot ce putem pentru ea, spuse Nan.

– Voi transmite să ne aștepte o ambulanță ca s-o ducem mai repede la spital, promise Bob Naylor, iar Nan se întoarse lângă bolnavă.

– Cum se simte? o întrebă pe Kate.

– Și-a revenit o secundă, apoi a leșinat din nou, răspunse colega ei, cu voce mică.

– Or să trimită o ambulanță la Heathrow. Ar fi mai bine s-o așezăm cât mai confortabil posibil.

Făcură tot ce putură, rugând pasagerul vecin să se mute și folosind spațiul suplimentar ca s-o întindă.

Câțiva pasageri se arătară interesați de ce se întâmplă, dar Kate îi asigură c-o ajută mai mult pe domnișoara Marsden dacă rămân la locurile lor decât dacă se învârt în jurul ei, oferindu-se să dea o mână de ajutor.

Următoarele trei sferturi de oră îi părură nesfârșite lui Nan. Anxioasă, îi urmări chipul palid și-i ascultă respirația greoaie. Oare domnișoara Marsden va supraviețui zborului?

În timp ce traversau coasta britanică, îndreptându-se spre Londra, ochii bătrânei se deschiseră. Se uită uluită la Nan.

– Ce s-a întâmplat? șopti ea.

– Nu vă simțiți prea bine, zâmbi Nan. O să aterizăm curând și o să fiți bine.

– Doctorul meu mi-a spus că a fost o prostie din partea mea să fac o astfel de călătorie, șopti vocea obosită și bătrână. Dar am vrut să văd Anglia – înainte să mor.

– O să vă faceți bine, sunt sigură.

Bătrâna nu răspunse, însă închise ochii și rămase tăcută.

Datorită faptului că pista fusese eliberată de urgență de către turnul de control, avionul începu curând să coboare spre Heathrow.

– Pasagerii sunt rugați să rămână la locurile lor până când pasagerul bolnav va fi coborât din avion, se auzi în difuzoare vocea pilotului.

Îndată ce avionul aterizează, Nan și Kate așteptară împreună cu domnișoara Marsden ca scările să fie aduse, apoi deschiseră ușa.

Doi oameni de la ambulanță urcară la bord. Sub privirile tăcute ale pasagerilor, domnișoara Marsden fu ridicată pe o targă, operație în timpul căreia deschise din nou ochii.

– Vă duc la ambulanță, o liniști Nan, luând-o de mână.

– Vii cu mine? o rugă bătrâna.

– Până la ambulanță? Da, desigur că vin, zâmbi Nan și în timp ce asistenții ridicară targa, merse alături, mâna domnișoarei Marsden strângând-o pe a ei, ca și cum n-ar mai fi vrut să-i dea drumul niciodată.

Ambulanța aștepta la capătul scărilor; curând, domnișoara Marsden fu urcată în siguranță.

– Unde o duceți? întrebă Nan pe unul din bărbați.

– La Spitalul Helsdon. E cel mai apropiat.

Nan se uită la bătrână.

– Sunt sigură că o să vă faceți bine repede, domnișoară Marsden.

– Ai fost foarte amabilă, draga mea! Îmi pare rău că am creat atâtea probleme.

– Ar fi mai bine să mergem, domnișoară, spuse șoferul, căci colegul lui urcase deja lângă pacientă.

– La revedere, domnișoară Marsden! spuse Nan și coborî din ambulanță.

Șoferul închise ușile și apoi se grăbi la volan. Nan urmări cum ambulanța mare și albă traversează pista către una din ieșirile din aeroport.

– Biata de ea! Ce sfârșit nefericit pentru o primă călătorie în Anglia. Sper doar să se facă repede bine.

O jumătate de oră mai târziu, după ce formalitățile se încheiară, Nan își luă rămas-bun de la Kate și plecă să caute autobuzul de la aeroport ca să se ducă în centrul Londrei.

Jim Horsley, pilotul secund, o privea.

– Vreți să vă duc cu mașina, doamnă? zâmbi el cu maliționitate, atingându-și chipiul.

– Mulțumesc! răspunse Nan și traversă parcul de mașini către locul în care-și lăsase Jaguarul acum câteva zile.

– Cum se simțea doamna în vârstă? se interesă el.

– E greu de spus. Părea puțin mai bine când au urcat-o în ambulanță. Dar cu bătrânii, nu se știe niciodată. În avion, am crezut c-o să moară.

– Ei bine, înveselește-te! Toți murim odată și odată. Și acum, ce faci în seara asta? Ce zici de o masă?

Dar Nan scutură din cap.

– Nu în seara asta, mulțumesc, Jim. Sunt extenuată. Nu vreau decât să mă urc în pat și să dorm ore în șir.

– Îți dai seama că asta e a treia oară când mă trimiți la plimbare? se încruntă el. Presupun că motivul nu e chiar atât de greu de ghicit. Se uită fix la micul inel cu diamant de pe inelarul ei stâng.

– Oh, nu cred că pe Arthur l-ar deranja dacă iau masa cu un coleg, Jim, râse ea. Nu e genul gelos.

– Atunci, ce zici?

– Chiar sunt extenuată, Jim. Altă dată, da?

Pilotul renunță elegant și, douăzeci de minute mai târziu, o lăsă în fața vechii case din Chelsea, unde împărțea cu o prietenă un apartament.

– Ne vedem joi, îi spuse el și-i făcu vesel cu mâna, pornind spre cartierul vestic, unde, fără îndoială, va căuta pe cineva cu care să petreacă o seară plăcută.

Deschizând ușa, Nan traversă holul îngust și urcă scările spre camerele înghesuite care erau casa ei, ori de câte ori se afla în Anglia.

Capitolul 2

Madge Ormston gătea ouă prăjite cu șuncă în spațiul minuscul de lângă sufragerie pe care agentul imobiliar îl descrisese ca pe o „bucătărie bine încadrată“.

– Ai avut un zbor plăcut? strigă ea când Nan intră în apartament.

– Așa și așa! Tu?

– Fabulos! Am întâlnit un bărbat magnific. Reprezintă o mare companie petrolieră din Statele Unite. Mâine seară mă scoate la cină.

Intrând în micul dormitor ca să dezbrace, Nan zâmbi. Draga de Madge! Rareori se întorcea din State fără să fi întâlnit vreun bărbat magnific! Lucra pe cursa Londra – New York cu B.O.A.C. Majoritatea călătorilor erau directori executivi sau oameni foarte bogați care vizitau Statele în interes de afaceri sau de plăcere.

Madge, drăguță, cu părul negru, cu o siluetă care făcea ca uniforma ei bleumarin să arate ca o creație Dior, atrăgea atenția oriunde se ducea. Dar, cu toate că lua cina și dansa cu bărbați de pe ambele părți ale Atlanticului, nu era mai aproape să se mărite cu vreunul din ei decât fusese în urmă cu șase luni, când ea și Nan se cunoscuseră.

– Vrei ouă cu șuncă? strigă Madge din bucătărie.

– Nu, mulțumesc! O să beau doar o ceașcă de cafea.

– Ar trebui să mănânci mai mult, iubito. Nici o vrabie n-ar rezista cu cât mănânci.

Nan se duse în sufragerie, unde Magde aduse o farfurie plină cu felii de șuncă și una cu două ouă prăjite asupra cărora se năpusti de parcă n-ar mai fi mâncat de o săptămână.

– Unde naiba pui toate astea? întrebă Nan, umplând cafetiera.

Madge zâmbi cu maliționzitate.

– Oricum, nu poți să spui că mă îngraș. Până la urmă, trebuie să mănânc atâtea mese copioase, e bine că nu se depun. Trebuie să fie metabolismul meu.

Așezându-se pe canapea cu o ceașcă de cafea, Nan auzi mai multe despre bărbatul cu care urma să iasă Madge.

– E chiar drăguț, oftă Madge și împinse farfuria, aprinzându-și o țigară. Mă duce la Savoy.

– Bravo lui! murmură Nan.

Apoi discutară despre călătoria fiecăreia. Nan îi povesti prietenei ei despre domnișoara Marsden.

– Biata bătrânică! Mă întreb de ce s-a hotărât să vină în Anglia, împotriva sfatului medicului, spuse Madge.

– Presupun că și-a dat seama că dacă n-o face curând, nu va mai ajunge niciodată în Anglia. Părinții ei, ca și ai mei, s-au dus în Australia când era mică.

– Așadar, e australiancă, la fel ca tine?

– Da! Cred că o să sun mâine la spital să întreb cum se simte. Biata de ea, nu cunoaște pe nimeni la Londra.

– Și Arthur ce face? întrebă Madge, curățând un măr.

– Foarte bine, răspunse Nan, uitându-se la inelul de pe mâna stângă.

– Încă n-ați stabilit o dată?

– Nu, dar o vom face curând. Necazul e că Arthur e foarte ocupat momentan și, cum ai mei locuiesc în Perth, pe cealaltă parte a continentului, înseamnă că va trebui să avem măcar două săptămâni libere ca să ne căsătorim și să mergem în luna de miere. Eu aș prefera ceva simplu, dar mama insistă să ne cununăm la biserica la care s-au cununat ea și tata, în Perth.

– Foarte bine! Întotdeauna am fost pentru nunțile în alb.

– Ciudat, dar și Arthur e de aceeași părere. Vrea să mergem la Perth pentru ceremonie – când va găsi timp liber.

– Cu siguranță, nu poate să fie atât de ocupat!

– Toți avocații sunt ocupați în Australia. Sunt atâția oameni care vin să se stabilească, mai ales în New South Wales, încât firmele specializate în cesionări, ca cea la care lucrează Arthur, nu-și văd capul de treabă cu atâtea transferuri de case și de pământuri.

Mai flecăriră vesele un timp, apoi Nan anunță că se duce la culcare, fiind epuizată.

***

În dimineața următoare, Nan sună la spitalul la care fusese dusă domnișoara Marsden. I se făcu legătura cu o asistentă.

– Vroiam să întreb de domnișoara Marsden, spuse Nan. A fost adusă aseară de la aeroporul Heathrow…

– Cine sunteți?

– Sunt stewardesa de pe cursa pe care dânsa a luat-o de la Sydney. Am ajutat-o puțin în timpul zborului.

– Mă bucur mult că ați sunat, domnișoară…?

– Maitland, Nan Maitland.

– Domnișoara Marsden a vorbit despre dumneavoastră și spera să sunați. Vrea să vă vadă, domnișoară Maitland.

– Vrea să mă vadă?! De ce oare?

– Mă tem că nu știu, răspunse asistenta. Ați putea să treceți s-o vedeți, domnișoară Maitland? E foarte bolnavă, mă tem.

Nan se gândi câteva clipe. A doua zi zbura din nou la Sydney; avea câteva cumpărături de făcut, dar nimic altceva.

– La ce oră o pot vizita?

– Aproape oricând. În mod normal, orele noastre de vizită sunt între două și trei după-amiaza și între șapte și opt seara. Dar cum domnișoara Marsden e atât de bolnavă, pot să fac o excepție și să treceți când puteți.

– Mulțumesc. O să vin după-amiază.

Nan se duse la Helsdon cu metroul, încheind scurta călătorie cu autobuzul.

Fu trimisă direct la salonul bătrânei. Asistenta o opri înainte să intre înăuntru.

– A fost amabil din partea dumneavoastră să bateți atâta drum ca să vedeți o persoană pe care abia dacă o cunoașteți, domnișoară Maitland, îi spuse asistenta, închizând ușa biroului ei după ce intrară.

– Cum se simte domnișoara Marsden azi?

– Doctorul a fost mulțumit la vizita de dimineață, răspunse asistenta, apoi se încruntă puțin: dar cu bătrânii, nu se știe niciodată. Într-o clipă sunt la

pământ, în următoarea se ridică. Vroiam să vă întreb, înainte s-o vedeți, dacă v-a spus ceva despre ea, când ați stat de vorbă în avion.

Nan scutură din cap.

– Foarte puțin. E australiancă, desigur; ai ei au plecat în Australia de multă vreme. Vroia să vadă Anglia și a făcut călătoria în ciuda recomandării doctorului ei.

– Vorbeam cu ea de dimineață, dar n-a vrut să-mi spună mai mult. Așa sunt bătrânii, câteodată. Poate dumneavoastră o să vă spună mai multe.

Câteva minute mai târziu, o infirmieră o conduse pe Nan la patul domnișoarei Marsden. Bătrâna stătea sprijinită de pernă, dincolo de perdeaua care o separa de restul salonului. Recunoscând-o pe Nan, se lumină la față.

– Ce drăguț din partea ta că ai venit să mă vezi! exclamă ea, în timp ce Nan se așeză pe marginea patului.

– Mă întorc la Sydney abia mâine. M-am gândit să trec să văd ce faceți. Noi, australienii, trebuie să rămânem uniți!

Bătrâna închise câteva clipe ochii, ca și cum ar fi obosit din senin. Nan privi în jur. Observă lângă pat un tub de oxigen. Ce îngozitor să te îmbolnăvești atât de departe de casă!

Ochii albaștri se deschiseră din nou și o mână subțire se întinse spre Nan. O strânse cu putere.

– Asistenta mi-a pus tot felul de întrebări despre mine, șopti vocea secătuită. Dar sunt atât de puține de spus. Locuiesc singură în afara Sydneyului, într-o căsuță pe care mi-a lăsat-o tatăl meu cu mulți ani în urmă. Singura mea rudă e un nepot, fiul surorii mele decedate. Numele lui e Gary Paling.

Rămase tăcută. Pleoapele îi coborâră din nou și Nan crezu că adormise. Dar vocea subțire și obosită continuă:

– Gary a fost o mare dezamăgire pentru mine. Am vrut să fie doctor, ba chiar m-am oferit să-l ajut sa devină unul. Dar s-a încăpățânat și a făcut cum a vrut el… a plecat pe mare. Când s-a plictisit de asta, s-a întors la Sydney și și-a deschis un garaj. Se pricepe la mecanică, recunosc, dar n-a reușit cine știe ce din asta.

– Câți ani are?

– Douăzeci și cinci. E timpul să facă ceva cu viața lui.

– Vreți să mă duc să vorbesc cu el?

– Nu, în nici un caz. Ochii albaștri sclipiră o clipă. N-o să-l intereseze câtuși de puțin cineva care acum cinci ani l-a îndepărtat, când n-a dus o viață decentă.

Scânteia bruscă de indignare dispăru și ochii se închiseră la loc.

Nan nu se mișcă, cu toate că mâna bătrânei deveni moale în a ei. Se aplecă. Oare domnișoarei Marsden îi era rău din nou?

Dar ochii albaștri se deschiseră încă o dată.

– Îți spun asta pentru că… s-ar putea să mor, draga mea, șopti bătrâna. Dacă afli că m-am stins, atunci sună-l pe Gary. Dar nu mai devreme!

Scormoni sub pernă și scoase o bucățică de hârtie.

– Poftim, ia asta! Sunt adresa mea – și adresa garajului lui Gary. N-o să ai nevoie de ele, decât dacă…

O infirmieră apăru de după perdea.

– Cred că a fost o vizită suficient de lungă pentru astăzi, murmură ea. Trebuie să se odihnească.

Nan își retrase cu blândețe mâna și se ridică în picioare.

– O să mai vii să mă vezi?

– Bineînțeles că da! Nan zâmbi spre chipul agitat al bătrânei. O să mai trec săptămâna viitoare, când mă întorc la Londra.

Așteptă câteva clipe, dar bătrâna închisese ochii din nou. Se strecură după perdea și ieși din salon.

Capitolul 3

În timp ce avionul uriaș atinse solul fără nici o zguduitură, Nan se întreba dacă Arthur va fi la aeroport s-o aștepte.

Era devreme seara, și trebuia să fi plecat deja de o oră de la birou. Obișnuia să vină cu mașina la aeroport și apoi, după ce o ducea la apartamentul ei, fie luau o masă gătită de Nan, fie mergeau la un restaurant din apropiere.

Mai târziu însă, după ce sarcinile ei se încheiară, se grăbi spre turnul de control doar ca să afle că Arthur n-o aștepta la locul obișnuit.

– Nan!

Una din fetele de la Biroul de Informații îi făcu semn cu mâna. Traversă să vadă ce vroia.

– Bună, Judy! Ce este?

– Iubitul tău a telefonat, îi spuse fata. A trebuit să părăsească Sydney – o afacere urgentă. Nu se întoarce decât mâine. S-a gândit c-o să te văd așteptându-l și c-o să-ți transmit mesajul.

– Mulțumesc, Judy! Chiar mă întrebam unde e. Ar fi mai bine să fug, altfel pierd autobuzul către oraș.

Ajunse puțin mai devreme.

– Bună, Nan! o salută șoferul. Unde e amicul tău în seara asta? De obicei, nu te lasă să te amesteci cu gloata!

– E plecat în interes de afaceri, râse Nan, așezându-se în față.

– Eu termin la nouă. Ce zici de-o ieșire?

– Îmi pare rău, Charlie. Am treabă.

– Nu strică să încerci. Șoferul zâmbi cu maliție zitate, apoi închise portiera și porniră pe autostrada care ducea în centrul Sydneyului.

Nan locuia într-un apartament comod, într-o casă înaltă, cu vedere la uriașul port. De la fereastra sufrageriei ei putea vedea marele pod și vasele care intrau în port. Doamna Hastings, proprietara ei văduvă, avea grijă de ea ca de o fiică, poate din cauză că nu avea copii.

După ce se schimbă, Nan se întrebă ce să facă restul serii, acum că logodnicul ei era plecat.

Privi la portul însorit. Când plecase de la Londra, fusese ceață. Aici, Sydney se bucura de zilele calde ale unei veri timpurii.

Își luă geanta și scoase biletul pe care i-l dăduse domnișoara Marsden la Londra, acum trei zile. Se mai uitase la el de câteva ori înainte. Era scurt și la obiect și nu dădea nici o altă informație în afara celor două adrese:

„Casa Gorse, New Point", și dedesubt mâzgălit cu scrisul tremurat al bătrânei: „domnul Gary Paling, garajul Railton, strada New Bank, Sydney"

Se va duce să găsească garajul Railton, se gândi ea luându-și cardiganul, și se îndreptă spre ușă. Era mai bine să știe unde îl găsește pe acest Gary Paling, dacă va avea vreodată nevoie să ia legătura cu el.

Mai multe capete de bărbați se întoarseră până ajunse la stația de autobuz. Căci Nan Maitland, cu părul arămiu care încorona un cap mândru, cu ochii căprui și nerăbdători și cu buzele calde și moi, ieșea în evidență în comparație cu celelalte fete frumoase care se înghesuiau pe străzi în seara aceasta minunată de vară.

Purta o rochie albă de pânză, fără mâneci, care-i evidenția silueta zveltă. Un fluierat îi aduse un zâmbet slab pe buze, dar nu întoarse capul. Primea adesea asemenea semne de apreciere masculină, și acasă, și în străinătate.

Autobuzul o duse în capătul străzii New Bank și coborî să se uite după garaj. Zona era destul de murdară, cu depozite și cu câteva case și blocuri de apartamente.

Ajunse în fața garajului destul de pe neașteptate, la un colț. Era în spatele trotuarului, cu un rând de pompe de benzină, o cabină cu pereți de sticlă pentru mecanic și cu o clădire din lemn, pe care scria cu vopsea albă, deasupra ușilor închise: „Garajul Railton. Reparații. Service. Benzină. Vopsea."

Un bărbat stătea în cabină, urmărind traficul cu o privire invidioasă. Evident, era puțin probabil să oprească la garaj vreunul din automobiliștii care treceau ca să-și umple rezervorul.

Bărbatul avea în jur de douăzeci și cinci de ani și avea o claie de păr negru și ondulat deasupra unei figuri care, dacă n-ar fi fost privirea încruntată care s-o desfigureze momentan, putea fi destul de atrăgătoare.

Purta o salopetă albă, iar de umăr îi atârna o tolbă.

Conștient parcă de studiul lui Nan, se întoarse și o clipă privirile li se întâlniră, înainte ca Nan să se uite repede în altă parte.

Dar în momentul acela, știu că trebuia să fie nepotul Matildei Marsden. Asemănarea ereditară era aproape nefirească.

Nan se pregăti să-și continue plimbarea, știind că tânărul încă se uita în direcția ei.

Dar în clipa aceea, un băiețel cu bicicleta răsări de după colț, aproape izbindu-se de un autobuz în trecere.

Cu o manevră disperată, șoferul devie autobuzul la câțiva centimetri de copil, care pierzându-se cu firea, se aruncă în lături. Căzu aproape de picioarele lui Nan.

Nu avea decât opt ani. Îl ajută să se ridice și se uită la fața lui îngrozită.

– E în regulă. Ești în siguranță acum, spuse ea. Dar ai avut noroc. Ar fi mai bine ca pe viitor să ai mai multă grijă, altfel o să mori.

Șoferul autobuzului vrusese să coboare din cabina lui, dar se răzgândi. Bombănind în barbă, îi aruncă o privire furioasă băiețelului, porni motorul și plecă.

– E bine?

Nan se întoarse de la băiețel și văzu chipul bărbatului, care ieșise din cabina de sticlă și se oprise lângă pompele de benzină.

– Cred că da, răspunse ea. Tocmai îi spuneam că o să moară dacă-și face un obicei să ia curbele în viteză.

– Nu m-am putut opri, bâigui copilul.

– Atunci, ai face bine să-ți faci un control la frâne, nu-i așa? spuse tânărul, apoi îi zâmbi cu malițiozitate

lui Nan și copilul, găsind momentul porivit, își ridică bicicleta și dispăru.

Nan ezită. Să-i zâmbească politicos și să-și vadă de drum, sau să-i spună lui Gary Paling că mătușa lui era bolnavă și că-i vorbise despre el? Era o prostie să nu știe. La urma urmelor, domnișoara Marsden era singura lui rudă și avea dreptul să știe că era grav bolnavă.

– Dumneavostră sunteți domnul Paling? întrebă ea, uitându-se în ochii lui cenușii.

La început, bărbatul păru speriat, apoi înțelese:

– S-ar putea.

– Ei bine, ori sunteți, ori nu sunteți! râse Nan.

– De ce vreți să știți? se încruntă el.

Nan se gândi că, din moment ce mătușa lui spusese că afacerea îi mergea prost, se putea teme de vreun executor care să-i pretindă să-și plătească datoriile. Unele firme foloseau fete ca să reducă suspiciunile.

– Miercurea asta, am întâlnit-o la Londra pe mătușa dumneavoastră, Matilda.

– Cu mătușa Matilda?! gemu el. Dar ce caută în Anglia? Nu știam c-a plecat.

– Sunt stewardesă pe cursa Sydney-Londra. Domnișoara Marsden a fost unul din pasagerii mei. S-a îmbarcat bolnavă…

– E grav?

– E în spital. Am vizitat-o înainte să zbor înapoi la Sydney.

Gary se întoarse.

– Vreți să veniți în biroul meu și să-mi povestiți? întrebă el. Țin foarte mult la mătușa Matilda, deși nu-mi este de prea mare folos.

– Poate are o părere mult mai bună decât știți despre dumneavoastră.

Îi oferi singurul scaun din încăperea mică și se sprijini cu spatele de ușă, privind-o.

– Ce a pățit bătrânica?

– A avut un atac de cord în timpul zborului. Părea destul de bine când am plecat, dar e foarte bolnavă. Cu siguranță, nu se va întoarce prea curând în Australia.

– V-a spus despre mine – despre ea? întrebă el, scoțând din buzunar o pipă și umplând-o cu tutun.

– Mi-a spus că locuiește la New Point și că n-ați vrut să fiți doctor, spuse ea cu o strălucire în privire.

Gary îi zâmbi din nou cu maliționitate și fața serioasă i se lumină.

– Cineva din trecutul îndepărtat al familiei a fost coase-oase, spuse el. Mătușa Matilda a crezut că voi duce mai departe tradiția. Dar la vremea aceea, m-a interesat ma mult să plec pe mare.

– Și acum… sunteți proprietar de service auto?

El încuviință din cap, cu toate că acum în ochii lui nu mai era nici o scânteie de umor. Erau la fel de reci ca marea de pe care dezertase cu un an sau doi în urmă.

– Cum merge afacerea dumneavoastră? întrebă ea când văzu că tăcea în continuare.

– Așa și așa! Nu am cine știe ce vad… e o zonă săracă; nu prea e trafic.

– O să-i spun mătușii dumneavoastră, data viitoare când zbor la Londra. Știu că s-ar bucura să știe că sunteți bine.

Gary nu spuse nimic. Își scoase salopeta și luă o jachetă sport din cuier, așezându-și-o pe umeri.

– Pot foarte bine să închid, spuse el, uitându-se pe geam. Puțin probabil să am vreun client în seara asta.

Nan se ridică și se pregăti să plece.

– Și eu ar trebui să plec, spuse.

Gary o privi speculativ.

– Vreți să mergeți să vedeți casa mătușii? Am o mașină veche în spatele garajului. Am putea ajunge în câteva minute.

– Nu știu dacă…

– Oh, haide! Pun pariu că n-ai altceva de făcut, dacă scapi din ghearele mele.

– Bine, râse ea. Trebuie să recunosc că ar fi frumos să-i spun mătușii tale că i-am văzut casa.

Porniră spre garaj.

– Am încuiat mai devreme, spuse Gary. Pe aici.

O conduse în spatele construcției șubrede. Pe o bucată de pământ, în spate, se găsea un Sedan vechi.

– O țin în spate, încât clienții mei să nu creadă că nu-mi pot permite o mașină decentă, râse Gary, fără să pară însă prea amuzat.

Nu pentru întâia oară, Nan se întrebă cât de prost îi mergea afacerea.

Gary îi deschise portiera și Nan urcă pe locul pasagerului. Când Gary porni motorul, observă că era destul de silențios.

– Poate că n-arată prea bine, dar m-am asigurat că are un motor fără cusur, spuse tânărul cu mândrie, pornind.

Se întoarseră, traversând podul care trona deasupra portului și apoi intrară în suburbiile din nordul orașului. Curând, le depășiră și o luară pe o stradă laterală, spre mare.

Ajunseră pe o stâncă și acolo, în fața lor, se întindea oceanul, strălucind în ultimele raze ale soarelui.

– E minunat, șopti Nan.

În timp ce coborau panta, Gary făcu semn spre stânga.

– Acolo e chiar și o mică regiune păduroasă. Se extinde până la stâncile de lângă New Point. Acolo este casa mătușii Matilda.

După încă un kilometru, Gary opri în fața unei porți de lemn montate într-un perete de piatră.

Coborî și deschise poarta, iar Nan îl urmă.

Câteva minute mai târziu, mergeau pe o potecă, printr-o iarbă deasă, către vârful unei stânci. Aici se găsea o căsuță cu acoperiș abrupt și cu horn.

Jaluzelele fuseseră coborâte parțial, ca să umbească încăperile. Lui Nan îi păreau niște ochi pe jumătate deschiși, care urmăreau cum ea și Gary se apropie.

Fără nici un motiv, tremură. Casa nu avea nimic sinistru, dar pe Nan aproape o copleși o dorință frenetică de a se întoarce și a o lua la fugă.

Dar continuă să meargă lângă Gary spre căsuță, ba chiar zâmbi la ceva ce spuse el.

– Nu am cheie, așa că nu putem intra. Dar poți vedea priveliștea. E foarte frumos.

Capitolul 4

Cu siguranță, merita să privești.

În față se afla întinderea enormă a oceanului, cu vapoare ca de jucărie, mișcându-se pe suprafața strălucitoare. În depărtare, pe dreapta, coasta se întindea spre Sydney, ascunsă în lumina palidă a serii. La nord, erau stâncile înalte și stinghere, iar la poalele lor, plaje aurii pustii pe care valurile le loveau cu un zgomot monoton și ritmic ce ajungea până la urechile tinerilor de pe înălțimi.

– Mătușa ta trebuie să se simtă foarte singură locuind aici, comentă Nan.

– Pare să-i placă. Din când în când mai stă câte o prietenă la ea, dar în majoritatea timpului, pare să prefere să fie singură.

Merseră pe lângă casă. Gary încercă să vadă înăuntru, însă nu avu succes. Jaluzelele și perdelele

fuseseră trase împotriva soarelui. Cu toate că făcu ochii mici și-și lipi mâinile de geam, nu văzu mare lucru înăuntru.

– Cred că ar fi mai bine să mergem, spuse el și Nan i se alătură în timp ce traversă grădina din spatele casei.

– Acum, unde mergem?

Urcând la volan, Gary îi zâmbi.

– Trebuie să ajung acasă, spuse Nan.

– E încă devreme. De ce să nu-ți fie milă de un bărbat singur și nu bei măcar o cafea cu el?

– Ce patetic sună! râse ea. Bine. Doar o ceașcă. Am venit azi de la Londra și sunt puțin cam obosită.

– Mai spune-mi despre tine.

– Nu sunt multe de spus. Fac naveta între continente, îmi petrec jumătate din timp la Londra, jumătate la Sydney. În rest, sunt la zece de mii de metri altitudine.

– Sună foarte incitant. Ce părere are logodnicul tău despre asta?

Observase mai devreme privirea lui pe inel. Ridică din umeri.

– Oh, acum s-a obișnuit. Desigur, n-o să mai dureze mult. Ne căsătorim în curând.

– Bravo vouă! Unde o să locuiți?

– În Sydney, cred. Arthur e asociat la o firmă de avocatură. Va trebui să fie aproape de serviciu.

– Și o să renunți la viața ta incitantă ca să te așezi la casa ta, ca o soție supusă?

Vocea lui avea un ton ușor ironic, care pe Nan o deranjă.

– E ceva rău în asta? întrebă ea tăios.

Gary scutură din cap, privind înainte la drum.

– Presupun că nu! Doar că… ei bine, cumva, nu mi te închipui sărutându-ți dimineața soțul de plecare și întorcându-te la aspirator pentru o rundă pe covorul din sufragerie.

Nan nu putu să nu râdă.

– Poate există cineva care a renunțat la ceva ca să-ți aspire covorul din sufragerie! spuse ea și realiză dintr-o dată că era foarte interesată de răspunsul lui.

Dar Gary nu făcu decât să scuture din cap:

– Mă bucur să spun că nici o femeie n-a fost destul de nebună încât să se mărite cu mine! O compătimesc pe orice biată fată care a făcut o astfel de greșeală!

După asta, nu mai vorbiră mult; Gary opri în parcarea unei cafenele ale cărei ferestre aveau o priveliște încântătoare spre port.

Stătură pe terasă în seara blândă și briza caldă bătea ușor dinspre apă. Lumini ca de basm străluceau în copaci. Undeva aproape se auzea un radio. Era o atmosferă foarte liniștitoare.

– A fost frumos din partea ta să mă cauți ca să-mi dai vești de la mătușa, spuse Gary, jucându-se cu ceașca de cafea.

Nan nu-i spuse că poate nu i-ar fi vorbit dacă băiețelul n-ar fi căzut de pe bicicletă în fața garajului lui.

La urma urmelor, mătușa lui nu vroia să-l contacteze: aproape că-i interzisese să-l abordeze când se oferise să fie intermediar.

– M-am gândit că trebuie să-ți spun că e bolnavă.

– Cât de bolnavă e? Mai devreme ai spus că e destul de grav. O să moară?

– Cum aș putea să-ți răspund? N-am văzut-o decât o dată după ce au coborât-o din avion. Sper că atunci când mă voi întoarce la Londra să se simtă mult mai bine.

Privirea lui era plină de amărăciune.

– Mi-ar plăcea să fiu cu ea. Nu are pe nimeni în afară de mine, și uite-o bolnavă și singură, în celălalt capăt de lume. Iar eu nu pot face nimic!

– Nu e vina ta, spuse Nan cu blândețe.

– Ba da, într-un fel. Dacă m-aș fi înscris la un curs – dacă aș fi avut o slujbă decentă – aș fi avut bani pentru un bilet spre Londra. Dar așa, abia dacă-mi pot plăti chiria vinerea viitoare.

Nan își dorea să-l poată consola. Dar nu putea să-i spună nimic. Era aproape o străină.

– Trebuie să plec, spuse ea după ce stătură tăcuți o vreme. Se face târziu.

Gary nu încercă s-o rețină. Plăti nota și o conduse la mașină.

– Unde locuiești? Te duc până acolo.

– Nu e departe. Pot să merg pe jos.

El zâmbi dintr-o dată și fața i se lumină.

– Ești o tânără foarte independentă. Dar știu suficient despre țărmul Sydneyului ca să fiu sigur că o fată atât de drăguță ca tine nu e în siguranță umblând de una singură.

Nan râse, dar urcând în mașină, se întrebă de ce se simțea dintr-o dată atât de mulțumită că el o găsise drăguță.

Apoi se gândi că ar fi spus asta oricărei fete cu care s-ar fi întâmplat să-și petreacă seara. Poate că nu avea nici un plan de căsătorie, dar cu părul acela negru și cu farmecul lui tineresc trebuia să aibă o mulțime de prietene.

Gary o lăsă în fața ușii. Înainte să urce, o întrebă dacă o mai putea vedea. Nan scutură din cap.

– Nu cred.

– Din cauza… lui Arthur? bâigui el și ochii cenușii îi scânteiară.

Nan se încruntă. Nu avea nici un drept să râdă de ea pentru că se căsătorea cu altcineva.

– Noapte bună! spuse ea și se întoarse cu spatele.

– Nu pleca! strigă Gary în timp ce ea deschise ușa.

– Dar trebuie! E târziu!

– Chiar dacă n-o să ne mai vedem niciodată, vrei să-i transmiți un mesaj mătușii când te întorci la Londra?

Se întoarse spre el, regretând deja ieșirea bruscă de mai devreme.

– Desigur! promise ea.

– Spune-i c-o iubesc și sper să se însănătoșească repede. Cu un ultim zâmbet, se întoarse în mașină și plecă.

Nan urcă gânditoare scările spre apartament. Cât de diferit era Gary Paling de bărbatul cu care urma să se căsătorească! În vreme ce Gary era o fire nestatornică ce nu reușise până acum prea multe în viață, Arthur nu deviase niciodată de la cursul pe care și-l stabilise: să aibă succes în profesia aleasă, să-și impresioneze tot timpul șeful cu calitățile lui indiscutabile.

Arthur țintea sus și vroia să ajungă acolo, indiferent de obstacolele care puteau să-i iasă în cale.

Nan oftă și se pregăti de culcare.

Până în seara asta, îl admirase pe Arthur pentru că se lupta să-și depășească umila condiție și devenise o tânără speranță a avocaturii, într-o arie în plină dezvoltare.

Dar acum nu mai era atât de sigură. Oare viața nu reprezenta decât o luptă pentru succes? Cu toate că era sărac, Gary Paling părea un om mai fericit decât logodnicul ei.

Pe terasa cafenelei, cu luminile care reflectau din apele portului, Nan se simțise dintr-o dată împăcată cu lumea. Oare avusese vreo legătură cu tânărul care stătuse lângă ea?

Părea imposibil, totuși, din momentul în care se întâlniseră, păruseră să aibă ceva în comun, un sentiment de camaraderie care rar exista între oameni care se cunoșteau abia de câteva minute.

„Dar asta e o prostie!“ se boscorodi singură, periindu-și apăsat dinții. „Mâine o să-l văd pe Arthur. Pe Gary nu cred să-l mai văd vreodată.“

***

Dimineață, sună la biroul lui Arthur și află că-l așteptau la prânz.

– Rugați-l să mă sune, spuse ea, apoi hotărî s-o sune pe mama ei, la Perth, la două mii de kilomeri depărtare. Numai Dumnezeu știa ce ar fi spus Arthur, dacă ar fi știut! Îi dădu numărul operatoarei și așteptă nerăbdătoare să sune. Dintr-o dată, se simți singură. Dar convorbirea își merita costul, dacă auzea vocea mamei.

Când sună, ridică repede receptorul.

– Eu sunt, mamă!

– Nan! Ce minunat să-ți aud vocea. Ce faci, iubito? Erau atâtea de spus și timpul era atât de scurt!

– Încă n-ați fixat data? vru să știe doamna Maitland.

– Încă nu, mamă. Dar mai târziu mă întâlnesc cu Arthur și poate stabilim ceva.

– Puneți-o curând, iubito. Mi-e dor să te văd! Au trecut secole de când n-ai mai venit la Perth.

– Ce face tata?

– E mult mai bine. A avut o o criză de reumatism săptămâna trecută, dar acum i-a trecut. Când zbori la Londra, Nan?

– Mâine!

– Aș vrea să poți renunța la slujba aia! Odată, eram atât de mândră de tine. Obișnuiam să le spun tuturor prietenelor mele că fiica mea e stewardesă pe cursa Londra – Sydney. Dar acum, aș prefera să le spun că te-ai căsătorit și te-ai așezat la casa ta.

Nan zâmbi. Draga de mama! Ei bine, poate că dorința ei va deveni curând realitate.

– Trebuie să închid acum, mamă. Convorbirile sunt extrem de costisitoare în intervalul ăsta orar.

– Bine, iubito. Sună-mă curând.

– Transmite-i tatei dragostea mea!

Închise și se duse să privească pe fereastră.

Știa ce i-ar pălcea cel mai mult mamei ei: ca Arthur să-și ia o slujbă în Perth, după ce se căsătoreau.

Ei bine, de ce nu? O să-i dea ideea asta lui Arthur. Avea sentimentul că dacă slujba era bună, cu multe perspective de promovare, se putea să-i surâdă și lui ideea.

Ar fi minunat să fie aproape de părinții ei. Ducea de prea mult timp o viață nomadă, departe de casă.

Telefonul sună și Nan ridică receptorul.

– Bună, iubito! Era Arthur. M-am întors mai devreme decât mă așteptam. Ce zici, luăm prânzul împreună?

– Minunat! La ce oră ne întâlnim?

– Ei bine, am ceva de lucru acum. Ai putea să te întâlnești cu mine la Mario's, la unu?

– Desigur!

Închise; avea două ore de pierdut. Ce să facă?

Amintindu-și că trebuia să facă niște cumpărături, inclusiv o pereche nouă de pantofi, își luă geanta și se îndreptă spre ușă.

Câteva clipe mai târziu, mergând pe stradă, hotărî să afle de la Arthur la ce dată se gândea mai exact pentru nunta lor. Amânaseră destul de mult decizia finală. De data asta, o să vadă dacă nu pot ajunge împreună la o dată concretă. Poate își va căuta rochia de mireasă la Londra, se gândi ea, dar dintr-un motiv oarecare, ideea n-o încântă așa cum, fără îndoială, ar fi trebuit.

Capitolul 5

Arthur întârzie.

Așteptând în holul de la intrare al restaurantului de modă veche la care logodnicul ei lua masa în fiecare zi, Nan se plictisi repede să se ducă la ușă să vadă dacă se zărea pe stradă.

– Cred că o să mă duc la masa noastră și îl aștept acolo, îi spuse ea lui Mario, proprietarul restaurantului.

– Prea bine, domnișoară. Pe aici, vă rog.

Dar nici nu se așeză bine și Arthur ajunse și se grăbi să i se alăture.

– Iubito, îmi pare rău că am întârziat! se scuză el. A sunat cineva când tocmai mă pregăteam să ies pe ușă. N-am putut să scap mai devreme.

N-o sărută, doar o bătu ușor pe mână. Privi în jur, salută câteva persoane pe care le vedea în fiecare zi la prânz, apoi se așeză lângă ea.

– Presupun că încă n-ai comandat nimic, nu? întrebă el și când Nan scuturǎ din cap, îi fǎcu semn să vină un chelner.

– Ce să fie astăzi? întrebă Arthur, cu meniul în mână. Friptura de vită e întotdeauna foarte bună. Și peștele! Încercați calcan. Sau un pește turtit.

– Azi e destul de cald, spuse ea. Cred că niște aperitive, o salată și o înghețată.

– Cum vrei, draga mea, râse el. Cât despre mine, mi-e o foame de lup. Călătoriile mi-au deschis întotdeauna apetitul.

În timp ce fǎcu comanda, Nan se uită la el. Era un bărbat mai mult decât atrăgător, cu sprâncene negre și groase, ochi ageri, albaștri și o bărbie pătrată și hotărâtă. Avea douăzeci și opt de ani, dar arăta mai mare, deși asta se putea datora faptului că părul negru se rărea în creștetul capului: de la o vârstă fragedă, fusese obișnuit să-și asume o mulțime de responsabilități.

Purta un costum negru, cămașă de un alb imaculat și cravată cenușie. Cu toate că majoritatea bărbaților care luau prânzul la restaurantul acela fǎcuseră unele concesii din pricina acelei zilei frumoase de vară. Arthur își păstrase principiile și se îmbrăcase așa cum credea că trebuie să se îmbrace un avocat: sobru, mai degrabă formal.

– Și acum, spuse el, întorcându-se spre ea când chelnerul plecă, cum a fost zborul de ieri?

– Ca de obicei, răspunse Nan și, strângându-i puțin mâna pe care i-o întinsese: a fost plăcut să mă întorc, Arthur. La Londra, vremea e foarte deprimantă. Ceață și ploaie.

– Trebuie să fie îngrozitor să treci atât de des dintr-o extremă într-alta. Dar să sperăm că n-o să mai dureze mult!

– Am vorbit cu mama la telefon de dimineață. M-a întrebat dacă am fixat data nunții.

– Și am fixat-o? întrebă el, strengărește.

– Știi foarte bine că nu! râse ea. M-am gândit că poate ne hotărâm azi. Când crezi c-o să poți pleca?

– Mai devreme decât mă gândeam. Afacerea care credeam c-o să se tărăgăneze toată vara a fost rezolvată destul de rapid ieri, când m-am dus să mă întâlnesc cu partea litigantă. Unul din oamenii implicați a murit subit și cazul nu va mai ajunge în instanță, până la urmă.

– Atunci…?

– O să vorbesc cu domnul Archer. Sunt sigur că n-o să aibă nici o obiecție să-mi iau două săptămâni libere luna viitoare.

– Luna viitoare?!

– Nu poți să fii gata până atunci?

Nan se încruntă.

– Ar trebui să dau un preaviz de o lună companiei aeriene, deși îndrăznesc să spun că…

– Sunt convins c-o să fie înțelegători.

– Ei bine, mai sunt și alte lucruri de făcut: haine de cumpărat, aranjamente de făcut. Și… ei bine, încă nu avem unde să locuim. Te-ai gândit la asta?

– Am putea să stăm în apartamentul meu primele câteva luni, cât timp căutăm o casă. La naiba, iubito! Nu mai născoci atâtea dificultăți. Dacă te-ar auzi cineva, ar crede că nu vrei să te măriți cu mine!

– Bineînțeles că vreau, Arthur. Ce prostii spui! Doar că…

Chelnerul aduse supă pentru Arthur și un cocteil de fructe pentru Nan. După ce plecă, Arthur continuă:

– Îți dau șase săptămâni. Ce zici?

– Ești un drăguț, zâmbi Nan. Cred că pot fi gata până atunci. Ezită puțin, apoi spuse: te-ai gândit vreodată să te muți cu slujba la Perth, Arthur? E un oraș minunat… și… am fi aproape de mama și de tata.

Arthur rămase tăcut o vreme, apoi se întoarse s-o privească aproape cu răceală.

– Îți dai seama cât de mult mi-a luat să ajung în poziția pe care o ocup acum la Archer, Barlow's, Nan?

„S-a înfuriat“, se gândi Nan și spuse repede:

– Era doar o idee. Desigur, știu ce părere bună au șefii tăi despre tine, Arthur. Dacă ești mai fericit să rămâi cu ei, bineînțeles că trebuie să rămâi. Mă întrebam doar dacă…

Arthur izbucni pe neașteptate în râs.

– De fapt, s-a discutat la firmă despre deschiderea unei filiale în Australia de Vest, și firește, locația ar fi capitala, Perth. Poate mi se va oferi postul de acolo.

– Oh, Arthur, de s-ar putea! Ochii îi străluceau ca două stele. Arthur îi atinse mâna.

– Ești foarte frumoasă, Nan! Sunt un bărbat foarte norocos.

Era cel de-al doilea complimet pe care îl auzea în ultimele douăzeci și patru de ore. Mai întâi Gary Paling – acum, bărbatul cu care urma să se căsătorească.

În timpul primului fel, discutară despre călătoria lui de afaceri, apoi Nan îi spuse despre doamna în vârstă pe care o ajutase în zborul spre Londra.

– Biata de ea, a trebuit internată imediat. Am să întreb de ea când ajung iar la Londra. Nu cunoaște pe nimeni în Anglia.

Îi povesti cum seara trecută îl anunțase pe Gary Paling despre boala mătușii sale și cum o dusese să vadă casa bătrânei.

– Gary Paling! spuse Arthur, tăios. Și pe doamna în vârstă o cheamă… cum?

– Domnișoara Matilda Marsden. Ești sigur că n-o cunoști, Arthur?

– Oh, nu, n-o cunosc, spuse el repede. Se poate să fi auzit numele ei undeva. Nu sunt sigur.

– Mi s-a părut că numele Gary Paling îți este cunoscut, spuse ea, încruntându-se.

Arthur scutură din cap.

– Nu-mi spune nimic, cu excepția faptului că este un nume destul de comun.

Apoi, schimbă subiectul. După ce achită nota de plată și ieșiră din nou în lumina soarelui, o întrebă dacă vrea să meargă la cinematograf în seara aceea.

– Mai întâi vino la mine și cinăm împreună, îl invită ea.

– Așa voi face! Se uită la ceas: acum, trebuie să zbor. Ne vedem mai târziu, iubito! O sărută scurt pe obraz, se întoarse și plecă grăbit.

Nan îl urmări din priviri cum dispare în mulțime, apoi, cu un oftat, porni spre casa ei din Sydney.

***

În după-amiaza următoare, Nan zbură la Londra. Făcându-și datoria – ducând pasagerilor băuturi și gustări – se gândi la interviul pe care-l avusese înainte să plece din Sydney.

Dăduse preavizul necesar companiei aeriene. Ofițerul de personal îi spusese cât de rău îi părea s-o vadă plecând.

– Fete ca tine sunt greu de găsit, îi spusese. Presupun că nu vrei să iei în calcul posibilitatea de a mai continua o vreme după nuntă?

Dar Nan refuzase ferm.

– S-ar putea să mă mut la Perth. Ar fi prea dificil să-mi fac meseria cum trebuie și apoi să fiu nevoită să zbor în celălalt capăt al Australiei, după ce mă întorc de la Londra, în fiecare săptămână.

– Ți-am putea găsi un post pe cursa Sydney – Perth. Ce zici?

Dar Nan scuturase din cap.

– Cred că vreau să fiu doar soție, spusese și cealaltă femeie râsese.

– Văd că ești o fată înțeleaptă, exclamase și-i întinsese mâna. Ei bine, îți doresc toată fericirea din lume, draga mea. Sunt sigură c-o meriți.

În timp ce avionul zbura în noapte, Nan privi de jur-împrejur în cabina slab luminată, întrebându-se dacă va simți lipsa vieții pe care o cunoștea de atâta timp.

Fusese incitantă, plăcută, o dată sau de două ori chiar înspăimântătoare, dar niciodată plictisitoare sau monotonă. Nu va regreta niciodată cei doi ani pe care și-i petrecuse la compania aeriană.

Fusese o experiență memorabilă; dar nu se compara – nu putea să se compare – în nici un fel cu minunata experiență a mariajului sau cu cea maternală.

Ploua mohorât, când Nan traversă pista de la aeroportul din Londra. Se gândi la ziua însorită pe care o lăsase în urmă la Sydney și dintr-o dată tânji să fie înapoi acolo, departe de tristețea iernii britanice.

Oricum, nu va mai dura mult; zburlindu-și umerii din pricina ploii reci, fugi spre clădirea aeroportului.

Nu se oferi nimeni s-o ducă în centru cu mașina, așa că se văzu nevoită să aștepte autobuzul.

Când ajunse la micul apartament pe care-l împărțea cu Madge Ormston, găsi un bilet care spunea că Madge plecase la New York cu câteva ore înainte – îi ținea locul unei stewardese care se îmbolnăvise.

Se duse să privească pe fereastră. Jos, putea vedea umbrelele oamenilor care se grăbeau spre casă. Farurile autobuzelor se reflectau pe carosabilul umed. Taxiurile se înșiruiau pe șoseaua aglomerată. Motocicliști nerăbdători făceau manevre curajoase ca să înainteze. Chiar și siluetele întunecate de pe biciclete își croiau drum prin țesătura de vehicule care se întindea dedesubt.

Nan lăsă perdeaua și se întoarse în cameră.

Ce să facă restul serii? Dacă Madge ar fi fost aici, ar fi fost mulțumită să flecărească ș să râdă cu prietena ei plină de viață sau să iasă la cinematograf sau la restaurant.

Dar era singură, și n-o trăgea inima nici să vadă un film, nici să mănânce singură.

Dintr-o dată, își aminti de domnișoara Marsden. Măcar putea să sune la spital și să afle cum se mai simte, se gândi ea și se duse la ușă.

Telefonul era pe palierul cu apartamentul ei. Formă numărul de la spital, introduse moneda, apoi întrebă de asistenta de la salonul bătrânei.

– Bună seara, spuse ea când conexiunea fu stabilită. Aș vrea să întreb despre o pacientă de-a dumneavoastră, domnișoara Matilda Marsden. A fost adusă de la aeroportul Heathrow pe…

– Sunteți domnișoara Maitland? întrebă vocea de la celălalt capăt al firului.

– Oh, da! Nan era surprinsă că asistenta o recunoscuse. Până la urmă, nu vorbiseră decât de câteva ori.

– Mă tem că am vești proaste pentru dumneavoastră, domnișoară Maitland. Domnișoara Marsden a murit aseară.

Era un șoc prea mare pentru Nan. Abia dacă o cunoscuse, dar, din cauza circumstanțelor în care se întâlniseră, devenise foarte interesată de soarta bătrânei și sperase să audă că starea ei se ameliorase.

– Îmi pare foarte rău, spuse ea impulsiv. Abia în seara asta am ajuns la Londra; sperasem să aud că și-a revenit.

– A mai avut un atac de cord și nu și-a mai recăpătat cunoștința. Urmă o scurtă tăcere, apoi asistenta adăugă: mă bucur că ați sunat, domnișoară Maitland, căci nimeni nu știa cum să ia legătura cu dumneavoastră. Presupun că v-am fi putut găsi prin intermediul companiei aeriene, dar ar fi durat.

– Dar nu înțeleg, se încruntă Nan. De ce ar lua cineva legătura cu mine?

– Mă tem că nu am răspunsul la întrebarea asta, domnișoară Maitland. Dar am fost rugată să vă spun, dacă luați legătura cu mine, să-i telefonați domnului Rigby la numărul acesta: Chelsea 81921.

Repetă numărul și Nan îl notă.

– Nu aveți idee despre ce e vorba? întrebă ea, dar la celălalt capăt al firului era tăcere. Domnișoară asistentă?

– Mă tem că trebuie să plec, domnișoară Maitland! reveni vocea asistentei, puțin agitată de data aceasta. Am o urgență. Vă mulțumesc pentru telefon. Ați notat numărul, nu?

– Da, mulțumesc, spuse Nan, dar clicul care se auzi îi spuse că asistenta plecase deja.

Capitolul 6

Nan formă imediat numărul din Chelsea.

Dar, deși încercă de câteva ori în timpul serii, nu răspunse nimeni.

Se uită în cartea de telefoane, dar era o pagină întreagă de Rigby și ideea de a suna la toate numerele – chiar dacă ar fi avut destule monede, însă nu avea – o hotărî să aștepte până dimineață.

În orice caz, faptul că nu răspunsese nimeni la numărul din Chelsea îi întărea convingerea că era al unei firme, nu al unei case particulare.

Nu dormi prea bine în noaptea aceea. Se întrebă la nesfârșit cine era domnul Rigby și de ce era implicată, prin intermediul lui, în afacerile unei decedate.

Pe la nouă și jumătate, sună din nou. Îi răspunse vocea unei fete.

– Sanderson, Rigby and Baines, spuse ea.

– Aș putea vorbi cu domnul Rigby, vă rog? Sunt domnișoara Nan Maitland.

– Un moment, vă rog!

După o scurtă întârziere, auzi vocea unui bărbat.

– Domnișoara Maitland? Oh, bună dimineața! Sunt domnul Rigby. Mă bucur foarte mult că ați luat atât de repede legătura cu mine.

– Am ajuns ieri la Londra. Mi-a părut foarte rău să aud că domnișoara Marsden a murit cât timp am fost plecată.

– Da, foarte trist! Vocea bărbatului era impersonală, ca a unui afacerist. Mă întrebam dacă ați putea veni la biroul meu înainte să plecați din nou în Australia. Înțeleg că sunteți angajata unei companii aeriene?

– Da, sunt stewardesă. Mâine mă întorc la Sydney, așa că s-ar putea să ne vedem azi?

Auzi cum omul frunzărește paginile agendei.

– Ați putea ajunge pe la unsprezece și jumătate, domnișoară Maitland?

– Da, e bine. Unde este biroul dumneavoastră? Nu am decât numărul de telefon.

– King's Road 515. Sanderson, Rigby and Baines, avocați.

– Voi fi acolo, promise Nan, și închise.

De ce ar vrea un avocat s-o vadă, în legătură cu domnișoara Matilda Marsden? Poate că înainte să moară, bătrâna îi lăsase o mică amintire și rugase un avocat să treacă pe la ea și s-o adauge în testament. Dar de ce ar fi făcut așa ceva? Abia dacă o cunoscuse pe Nan.

La unsprezece și jumătate, era pe King's Road, căutând numărul 515. Era o clădire de birouri. Pe hol, pe o plăcuță de alamă scria că Sanderson, Rigby and Baines era la etajul al doilea.

Nan luă liftul și curând se plimbă pe un coridor îngust, cu uși închise de-o parte și de alta. Firma pe care o căuta era în capătul îndepărtat.

Fata de la recepție îi ceru să aștepte, domnul Rigby fiind momentan ocupat, dar o va primi în aproximativ zece minute.

Nan se așeză pe scaunul incomod și studie un calendar cu o imagine a unui parc londonez vara, foarte diferită de dimineața acesta plictisitoare când, deși era miezul zilei, întunericul trebuia corectat cu lumini artificiale.

Se auzi o sonerie. Fata spuse că domnul Rigby era liber acum – ușa din stânga.

Un bărbat înalt, cu părul grizonant, se ridică de la birou când Nan intră. Îi zâmbi prietenește, îi strânse mâna și o invită să ia loc.

– Sunteți amabilă că ați venit atât de repede să mă vedeți, domnișoară Maitland. Sunt sigur că trebuie să fiți curioasă despre ce este vorba.

– Abia dacă am cunoscut-o pe domnișoara Marsden, încuviință Nan din cap. Îmi pare rău că a murit.

– De fapt, poate că am cunoscut-o chiar mai puțin decât dumneavoastră. Până n-am văzut-o ieri dimineață, n-o mai văzusem, nici nu auzisem vreodată de dânsa. Zâmbi. Desigur, asta nu e o noutate pentru un avocat. Când secretarul de la spital mi-a telefonat – e un vechi prieten de-al meu – m-am dus imediat acolo. Cererea lui mi-a părut de urgență.

Nan aștepta. Domnul Rigby ridică o hârtie din registrul din fața lui.

– Domnișoara Marsden a dorit să întocmească un testament. Mi-a spus că nu și-a mai făcut nici unul. N-a durat mult și am avut doi martori din personalul spitalului. Privi încruntat documentul. Desigur, în afara informațiilor date de domnișoara Marsden, nu am cum să aflu cu exactitate care este valoarea averii dumneaei. Oricum, asta nu contează prea mult. Ideea e că dumneavoastră v-a lăsat casa și terenurile din împrejurimile acesteia, lăsați-mă să văd – New Point,

în afara Sydneyului, iar restul averii – o sumă la o bancă din Sydney – îi revine nepotului ei, domnul Gary Paling. A dus o viață de lux, mi-a spus, dintr-o anuitate care s-a stins odată cu ea. Principalul dumneaei bun a fost proprietatea funciară absolută a casei.

Nan rămase o vreme tăcută. Vestea o luase prin surprindere.

Domnișoara Marsden îi lăsase casa de la New Point!

Dar era imposibil! Trebuia să fie o greșeală. Nu se putea să fi auzit bine ce spusese avocatul.

– Îmi pare rău! Nu sunt sigură că am auzit ce ați spus, domnule Rigby!

– Presupun că e o surpriză pentru dumneavoastră, spuse avocatul. Bătrânele nu obișnuiesc să-și lase proprietățile de valoare unor persoane pe care nu le-au văzut decât o dată sau de două ori. Dar în cazul ăsta, e adevărat, vă asigur.

– Vreți să spuneți că domnișoara Marsden realmente mi-a lăsat casa ei?

– Da! Mi-a spus că nu are decât un nepot – domnul Paling – și că, fiindcă ați fost atât de bună cu ea, vrea să-și arate recunoștința. Vorbind cu dumneaei, mi-am închipuit că nepotul a fost o mare dezamăgire pentru

ea. Cred că dacă n-aș fi discutat foarte serios cu dumneaei, l-ar fi exclus de tot din testament și v-ar fi lăsat totul dumneavoastră. Sper că sunteți de acord cu ce am făcut, domnișoară Maitland.

– Bineînțeles! Simt că realmente nu am dreptul să accept această moștenire. Am văzut casa și, deși e mică și se află într-un loc foarte izolat, trebuie să valoreze o sumă considerabilă.

– Fără îndoială, sunteți liberă să refuzați moștenirea. Dar v-aș sfătui să nu faceți nimic în pripă. Luați-vă un timp să vă gândiți la rece. Din moment ce mâine vă întoarceți în Australia, lăsați apele să se liniștească până când reveniți la Londra. Săptămâna viitoare, presupun?

– Da, atunci o să mă întorc. Dar sincer, domnule Rigby, nu sunt deloc încântată de asta. Apreciez bunele intenții ale domnișoarei Marsden, dar este un gest mult prea generos. În orice caz…

Se întrerupse și avocatul o privi întrebător. Dar Nan nu mai spuse nimic. Fusese pe punctul de a-i spune cât de lefter era Gary Paling și cât ar însemna pentru el casa în momentul acesta. Se ridică brusc în picioare.

– Vă voi urma sfatul, domnule Rigby. Mă voi întoarce mâine la Sydney și mă voi gândi pe îndelete.

De fapt, logodnicul meu este avocat. Sunt sigură c-o să mă sfătuiască ce să fac.

– Excelent!

Dădură mâna și apoi, ca și cum își amintise ceva, avocatul se întoarse și luă ceva de pe birou.

– Iată cheia de la casă. Lucrurile domnișoarei Marsden mi-au fost încredințate mie după deces. Ați putea s-o luați cu dumneavoastră și, dacă apare ocazia, ați putea să vă duceți să vedeți casa. S-ar putea să vă ajute să luați o hotărâre.

– O s-o iau, cu toate că am luat deja o decizie, cred. La ușă, întoarse capul. Luați dumneavoastră legătura cu Gary Paling? Aș putea să mă întâlnesc cu el când ajung la Sydney.

– Așadar, îl cunoașteți?

– L-am cunoscut săptămâna asta.

– Cred că ar fi mai bine să mă lăsați să-i scriu o scrisoare formală, domnișoară Maitland. De fapt, vroiam să-i trimit chiar azi ceva prin poșta aeriană, așa că ar trebui să ajungă în Australia înaintea dumneavoastră.

– Presupun că domnișoara Marsden v-a dat adresa lui?

– Da, o am. Apropo, domnișoară Maitland?

– Da?

– Îmi veți comunica destul de curând ce intenționați să faceți în privința moștenirii, da? Aș vrea să rezolv cât mai repede problema cu averea bătrânei.

– Puteți conta pe mine, domnule Rigby. La începutul săptămânii viitoare, veți avea răspunsul meu, spuse Nan, zâmbind slab, apoi plecă.

Intră într-o cafenea pentru o ceașcă de cafea. Stând la o măsuță dintr-un colț aglomerat, se gândi din nou la tot ce se întâmplase în ultima jumătate de oră.

Pur și simplu, nu se putea obișnui cu ideea că domnișoara Marsden îi lăsase casa ei.

De ce făcuse una ca asta? Nu putea fi doar recunoștință față de cineva care nu-și făcuse decât datoria ajutând-o și care, după ce o văzuse în siguranță, la spital, nu mai arătase interes în a afla ceva despre ea.

Fusese o cale de a-și pedepsi nepotul pentru că nu făcuse exact cum își dorise ea? Bătrânii puteau fi ciudați în privința asta. Gary Paling fusese o mare dezamăgire. Asta era o modalitate să-i demonstreze că nu era de acord să fie un pirde-vară, în loc să-și însușească o meserie.

Nan se gândi la casă. Era un loc minunat și intim și, datorită împrejurimilor, un refugiu perfect pentru lumea aglomerată.

În alte circumstanțe, i-ar fi plăcut la nebunie să fie a ei. Arthur și cu ea ar fi putut locui o vreme acolo, după căsătorie. Nu era departe de Sydney și Arthur ar fi putut merge în oraș cu mașina. Dar se încruntă. Nu trebuia să cadă pradă tentației. Gary era moștenitorul de drept al casei de la New Point, indiferent ce spunea testamentul domnișoarei Marsden.

În timpul următoarelor douăzeci și patru de ore, înainte să se ducă la Heathrow să se alăture personalului de zbor, hotărârea îi rămase neclintită.

Nu avea dreptul să accepte un cadou făcut de o muribundă ale cărei facultăți mintale, evident, fuseseră încâlcite și irațională la sfârșit.

Imediat ce va ateriza la Sydney, îl va căuta pe Arthur și-i va spune ce se întâmplase.

Era sigură c-o va sprijini în măsurile pe care intenționa să le ia.

Capitolul 7

– Draga mea!

Nan se întoarse și se uită la bărbatul care o strigase în timp ce trecea pe culoar. Era un individ mai degrabă plinuț, de vârsta a doua, o copie mediteraneană a sutelor de oameni de afaceri care se îmbarcau zilnic în cursele aeriene.

– Da, domnule.

– Adu-mi o țigară bună, draga mea!

– Imediat, domnule.

Nan se duse în spatele avionului și scoase un pachet de Corona din dulap. Se întoarse lângă el și-i întinse pachetul.

– Mulțumesc! Luă o țigară. Ești australiancă?

Nan zâmbi: asta era mișcarea obișnuită. Curând va urma o invitație la cină și la un spectacol, după ce aterizau.

– Da, recunoscu ea.

– Și eu! Spuse el, făcând o gaură în capătul țigării cu ajutorul unui ac de aur. Ai o brichetă, draga mea?

Nan aprinse un chibrit și i-l întinse. Era conștientă că o studia din priviri. Satisfăcut, scoase un nor de fum parfumat.

– Mulțumesc, spuse bărbatul și se întoarse la ziarul lui, pierzându-și aparent interesul pentru ea.

Era puțin nedumerită. Fusese sigură că va încerca să obțină o întâlnire cu ea. Dar se îngropase în ziarul lui, de parcă ea nici n-ar fi existat.

Cu toate astea, de mai multe ori în timpul zborului fu conștientă că o urmărește, deși când se uita în direcția lui, întorcea de fiecare dată privirea. În afară că mai comandă o băutură și că-i mulțumi când i-o aduse, nu-i mai adresă alte cuvinte.

În aglomerația de la sosire, Nan uită de el. Avea alte lucruri la care să se gândească, deși reținuse numele lui, pe care-l căutase pe lista de pasageri. Domnul William Mallory din Sydney…

Sună la biroul lui Arthur îndată ce fu liberă și stabiliră să se vadă seara.

– O să vin pe la tine, îi promise el. Pe la șase?

– O să gătesc ceva. Să nu întârzii!

Făcu fericită câteva cumpărături, apoi își făcu de lucru prin apartament, ștergând praful și lustruind,

apoi gătind. Așa va fi când vor fi căsătoriți, se gândi. Îl va aștepta pe Arthur să vină de la birou. Ce schimbare va fi, după o viața pe care o dusese făcând doi ani naveta prin lume!

Arthur veni la timp. Când intră în mica sufragerie, o luă în brațe.

– Nan! O sărută flămând, strângând-o atât de tare, încât abia dacă mai putu să respire.

– Arthur, dă-mi drumul! râse ea, împingându-l. Am ceva la cuptor. Doar nu vrei să rămânem fără cină!

El o urmă în bucătărie, privind apreciativ în jur.

– La nevoie, m-aș putea muta aici pentru o vreme când vom fi soț și soție. Cred că per ansamblu, e un apartament mai frumos decât al meu. Poziție mai bună, vedere la port…

Îi stătea pe limbă să-i spună pe loc despre decesul domnișoarei Marsden și despre moștenirea pe care o primise. Dar se hotărî să aștepte până după masă, când vor avea mai mult timp.

Mâncară la masa de la fereastră.

– Cum a fost călătoria? întrebă Arthur, tăind o felie suculentă din friptura uriașă din farfurie.

– Ca de obicei. Cel puțin…

Arthur o privi curios.

– Vrei să spui că s-a întâmplat ceva neobișnuit?

Nan decise să-i spună. Până la urmă, îi era destul de greu să flecărească, gândindu-se la moștenirea domnișoarei Marsden.

– Îți amintești că ți-am povestit despre bătrâna bolnavă din zborul de săptămâna trecută?

Arthur încuviință din cap. Ochii îi deveniră brusc mai vii.

– Domnișoara… să vedem… cum o chema, Martin?

– Nu, Marsden, Matilda Marsden. M-am dus s-o văd la spital a doua zi după ce au internat-o.

– Îmi aduc aminte! Ce-i cu ea?

– Am sunat la spital să văd cum se mai simte. Mi-au spus că a murit.

Arthur rămase tăcut câteva clipe, plecându-și privirea. Degetele lui fărâmițară o bucățică de pâine.

– Biata bătrânică, spuse el. Imaginează-ți, să mori așa, înconjurată de străini! Foarte trist, într-adevăr!

Vocea lui îi aminti cumva de avocatul de la Londra, domnul Rigby. Moartea era ceva ce se întâmpla în fiecare zi, în viețile lor. Domnul Rigby vorbise despre domnișoara Marsden pe același ton pe care-l folosise și logodnicul ei. Era un ton profesional, o voce lipsită de emoție.

– Nu spuneai că domnișoara Marsden are un nepot?

Nan își amintea că-l menționase pe Gary Paling când îi vorbise despre bătrână.

– Da! Numele lui e Gary Paling. Are un garaj pe strada New Bank.

– Presupun că-i revine tot ce a lăsat domnișoara Marsden…

– Nu tot, scutură din cap Nan. Cel puțin, primește banii, deși cred că sunt foarte puțini. Pensia domnișoarei Marsden s-a stins odată cu ea.

– De unde știi toate astea, Nan? întrebă, curios. Cu siguranță, n-ar da astfel de informații despre un pacient decedat unei persoane care doar a întrebat de defunct!

– De fapt, domnișoara Marsden și-a făcut testamentul exact înainte să moară. A cerut un avocat și cei de la spital i-au adus pe cineva. Făcu o pauză, iar Arthur se încruntă.

– Continuă, Nan! Ce spunea testamentul?

– După cum ți-am spus, banii i-a lăsat nepotului. Cea mai valoroară proprietate… mi-a lăsat-o mie!

Arthur privea pe fereastră, dar era evident că nu se uita la peisajul animat de dedesubt.

– Vrei să spui că ți-a lăsat casa de la New Point?

– Așadar, îți amintești unde este!

– Am memorie bună. Mi-ai spus data trecută când ne-am văzut.

I se părea extraordinar să-ți poți aminti ceva ce fusese menționat în treacăt. Dar așa era Arthur, decise Nan. Avea un creier asemănător unui computer. Reținea cele mai mici detalii, pe care le putea invoca oricând era nevoie.

– Arthur, sunt îngrijorată pentru moștenirea asta, spuse ea dintr-o dată. Nu cred că pot accepta.

El o privi de parcă ar fi luat-o brusc razna.

– Să nu accepți?! Ce naiba vrei să spui, Nan?

– Exact ce spun! Abia dacă am cunoscut-o pe domnișoara Marsden. Domnul Paling e ruda cea mai apropiată. Casa ar fi trebuit să-i revină lui. Doar pentru c-a dezamăgit-o, dintr-un capriciu, s-a hotărât să-l pedepsească, lăsându-mi casa.

– Trebuie să fi vrut ca tu să ai casa, dacă s-a agitat să facă un testament.

– Oh, n-am nici o îndoială că a vrut s-o am – în momentul acela. Dar era bolnavă și avea mintea întunecată. Tot ce și-a amintit e că am fost amabilă cu ea și că nepotul ei a dezamăgit-o când a refuzat să studieze medicina.

Arthur întinse mâna și o strânse pe a ei.

– Acum, ascultă-mă, Nan. Înțeleg la ce te gândești. Crezi că ar trebui să-i cedezi casa lui Paling, nu?

– Nu am nici un drept real la ea…

– Ai tot dreptul. O femeie în vârstă s-a deranjat să cheme un avocat înainte de a muri, pentru a menționa o dorință foarte dragă inimii ei. A vrut ca tu să ai casa.

– Da, Arthur, dar…

– Nici măcar nu te-ai gândit mai bine, Nan. După cum avocații știu prea bine, în numele conștiinței, se fac lucruri prostești. Dacă fiecare moștenitor ar aștepta câteva săptămâni, până când emoțiile s-ar estompa, în nouăzeci și nouă la sută din cazuri, s-ar lua decizii foarte diferite. Nan tăcu. Te-ai gândit din punctul ăsta de vedere, Nan? În câteva săptămâni, vom fi soț și soție. Nu avem unde să locuim, în afară de apartamentul meu sau al tău, amândouă nefiind potrivite pentru un cuplu. Casa asta ar putea fi răspunsul. N-am nici o îndoială că este situată frumos și că e ușor de ajuns în Sydney.

– Dar ne gândeam să ne mutăm la Perth! interveni ea.

– Ah, da! Încă nu ți-am spus veștile mele. Am vorbit cu domnul Archer și mi-a spus că în viitorul apropiat nu e nici o șansă ca firma să deschidă o sucursală în Australia de Vest. Peste un an-doi, poate, dar imediat – nu! Așa că va trebui să stăm în Sydney sau aproape.

– Și crezi că ar fi ideală casa asta?

Arthur dădu din umeri.

– Încă n-am văzut-o, dar sunt convins că n-ar trebui să acționezi în grabă și să renunți la ea în favoarea tânărului ăsta care, după câte se pare, e un pierde-vară.

Dintr-o dată, Nan își aminti chipul lu Gary Paling când îi vorbise cu regret despre anii pe care și-i petrecuse mai întâi ca marinar, apoi ca proprietar al unui garaj aproape falimentar.

Uitându-se în ochii lui, avusese sentimentul că, dacă ar fi avut o șansă, n-ar mai fi irosit-o.

Șansa aceea puteau fi casa și banii pe care-i putea obține din vânzarea ei. Poate chiar ar urma dorința mătușii sale și ar deveni medic. Ar avea suficienți bani pentru asta.

Era drept să-l priveze de șansa de a face pace cu viața?

– Nu știu ce să fac, spuse ea, deprimată.

Degetele lui îi strânseră mai tare încheietura.

– Nu lua nici o decizie în grabă, o rugă el. Va mai trece destul timp până la executarea testamentului, așa că ai câteva săptămâni să te gândești bine. Între timp, ce-ar fi să mergem la New Point ca să văd și eu casa?

Nan se sili să zâmbească.

– Am o cheie. Avocatul de la Londra mi-a dat-o când am fost la biroul lui.

– Foarte bine a făcut! Mergem acum?

– Ar fi mai bine să mâncăm mai întâi desertul. Am făcut tartă. Știu că-ți place.

Arthur o ajută la spălatul vaselor.

– Ce soție gospodină vei fi! declară el, când Nan așează tarta cu ciocolată pe masă.

Dintr-un motiv oarecare, cuvintele lui n-o încântară. Erau prea autoritare, prea lipsite de nerăbdarea și romantismul după care tânjea o femeie din partea bărbatului pe care-l iubea.

Apoi își spuse că nu trebuia să fie atât de critică. Arthur era așa cum îl făcuse Dumnezeu: solid, demn de încredere, genul de soț pe care orice femeie s-ar simți norocoasă să-l aibă.

Îi oferi o porție generoasă de tartă, zâmbindu-i.

– Îndată ce terminăm de mâncat, mergem să vedem casa, spuse ea. E un loc foarte drăguț. De-abia aștept să văd interiorul.

Capitolul 8

În timp ce străbăteau regiunea păduroasă spre casa bătrânei, Arthur se opri și privi de jur împrejur.

– Proprietatea bătrânei e destul de întinsă, spuse el. Câțiva acri, aș zice.

– N-a cultivat decât pământul din jurul casei. Presupun că pentru restul, cheltuielile i-ar fi depășit bugetul.

– Așa cred, încuviință el și o urmă pe cărarea care ducea la casa de pe marginea stâncii.

Privi o vreme peisajul, apoi Nan deschise ușa.

Înăutru era un miros învechit, de casă nelocuită. Nan intră pe rând în fiecare cameră, ridicând jaluzelele și lăsând soarele să lumineze.

O sufragerie destul de încăpătoare, un salon micuț pentru masă, o bucătărie bine echipată și două dormitoare. Baia mică avea faianță și gresie roz și perdele asortate.

– Foarte frumos, într-adevăr, spuse Arthur, în timp ce făceau turul casei. Mobila e puțin cam veche, dar e de calitate. Nici urmă de nimicurile moderne după care te dai în vânt.

– Proprietatea trebuie să valoreze o sumă considerabilă, spuse Nan.

– O mie-două, incluzând și mobila, presupun.

Nan privi pe fereastra din sufragerie. Oceanul devenise roșu în lumina soarelui care stătea să apună.

– E atât de nedrept, izbucni ea.

– Îți mai faci încă griji pentru că ți-a lăsat ție casa, în loc să i-o lase nepotului ei? întrebă Arthur în șoaptă.

– Dacă n-aș fi fost în avion în seara în care s-a îmbarcat domnișoara Marsden, nepotul ei ar fi primit casa.

– Ar fi ajutat-o altcineva, așa cum ai făcut tu, și atunci ar fi fost beneficiarul. Mă îndoiesc că altcineva s-ar fi gândit să dea casa unui străin. Văzând că Nan tăcea în continuare, continuă: nu crezi că ar trebui să iei în considerare sentimentele bătrânei, Nan? A vrut ca tu să ai casa. Cu siguranță, ar trebui să-i urmezi instrucțiunile.

Presupunea că Arthur avea dreptate. Poate că se gândise prea mult la conștiința și la sentimentele ei și prea puțin la dorința domnișoarei Marsden.

– Ar fi mai bine să ne întoarcem, spuse ea, trăgând la loc jaluzelele.

Mai târziu, ieșind din casă, Nan spuse:

– Nu e nici un garaj.

– Nu contează realmente. Pot să las mașina pe stradă.

Făcură drumul spre Sydney în tăcere. Înainte să se despartă, Arthur spuse pe un ton serios:

– N-o să faci nici o prostie pentru moment, nu-i așa, Nan? Lasă apele să se liniștească. E destul timp.

– Bine, spuse ea, plictisită. O să mă gândesc bine.

– Asta e fata mea! încuviință el și, cu un ultim gest de rămas-bun, plecă, lăsând-o să urce cu inima grea la apartamentul ei.

În dimineața următoare, Nan luă autobuzul până pe New Bank Road. Când plecase de acasă, intenționase să facă ceva cumpărături, să bea o cafea undeva și să se întoarcă să-și gătească ceva pentru prânz.

În schimb, dând ascultare unui impuls de moment, se trezi în autobuzul care ducea la garajul Railton, ca să stea de vorbă cu Gary Paling.

Știa că Arthur ar fi furios dacă ar ști ce făcea. Dar își spuse că avea și ea minte și nu trebuia să urmeze

directivele lui în absolut tot ce făcea, și mai ales în chestiunea aceasta cu moștenirea domnișoarei Marsden.

Coborî din autobuz și porni spre garaj. Soarele strălucitor părea să accentueze aerul neglijent ce plutea asupra împrejurimilor.

Depozite și clădiri dărăpănate de birouri; magazine murdare, terenuri virane unde cândva fuseseră clădiri, dar fuseseră demolate ca să se facă loc pentru altele, care însă nu fuseseră niciodată construite.

Chiar și oamenii de pe stradă mergeau gârboviți, de parcă destinația lor nu reprezenta mare interes pentru ei și nu erau prea nerăbdători să ajungă.

Mașinile de deplasau cu viteză, ca și cum șoferii de-abia așteptau să evadeze din zona aceasta deprimantă a orașului și să ajungă pe străzile mai strălucitoare și mai animate din est.

Nan se întreba de ce Gary crezuse că va avea vreun succes în zona asta. Poate că garajul fusese mai ieftin și-l tentase. Tinerii aveau adesea credința că puteau triumfa unde ceilalți dădeau greș.

Ajunse la colț și privi spre garaj. Cabina din sticlă unde-l văzuse prima dată pe Gary era goală. Ușa depozitului din spate era închisă. Asupra locului trona un aer general de neglijență, de parcă fusese abandonat de proprietar.

În timp ce stătea și se uita, un camion ponosit opri lângă pompele de benzină. Șoferul claxonă nerăbdător când nu apăru nimeni. După câteva minute, coborî din mașină, înjură îndârjit, apoi plecă, scuturând furios din cap.

După ce camionul plecă, Nan se apropie puțin mai mult. Ce se întâmplase cu Gary?

În timp ce ezita lângă cabina de sticlă, un bărbat traversă strada spre ea.

– Încercați să recuperați o datorie, domnișoară? întrebă el, studiindu-i cu ochii lui cenușii și reci rochia de mătase și părul arămiu, ca și cum ar fi fost o vizitatoare de pe altă planetă.

– O datorie? se încruntă ea. Cum de v-a venit ideea asta?

– Îmi datorează cincizeci de lire, mormăi el. Și nu sunt singurul, domnișoară. Sunt și alții la fel de dornici să-l vadă pe domnul Paling ca și mine!

– Ei bine, mă tem că nu vă pot fi de ajutor, răspunse ea, glacial. Domnul Paling îmi este prieten. Am venit să văd dacă este. Presupun că e acasă.

– Și unde e asta, domnișorico? Dacă aș ști, vă spun că acum aș fi acolo.

– Atunci, ar fi bine să aflați, nu? Se întoarse în grabă și porni pe unde venise.

Așadar, Gary era atât de îngropat în datorii, încât trebuia să se ferească să calce pe la garaj!

Oare aflase deja despre banii pe care i-i lăsase mătușa lui? Asta putea să-l ajute să-și depășească problemele.

Și casa…

Dacă i-ar fi lăsat-o lui, ar fi putut s-o vândă și poate i-ar mai fi rămas ceva, după ce și-ar fi plătit datoriile.

– Hei!

Speriată, privi pe celălalt trotuar. Gary zâmbea spre ea. În timp ce ea se opri din mers, Gary se năpusti în trafic și ajunse lângă ea.

– Mă căutai? zâmbi el.

– Ei bine, da. Ezită. Mă întrebam dacă ai primit o scrisoare de la Londra.

Îi pieri zâmbetul.

– Da! Am aflat de la un avocat că mătușa a murit. A… a fost un adevărat șoc.

– Îmi pare atât de rău. Am sunat la spital când am ajuns la Londra și mi-au spus.

Stăteau în soarele strălucitor, gândindu-se la bătrâna care murise la mii de kilometri depărtare de casă, înconjurată de străini.

– Am încercat de câteva ori să mă împac cu mătușa Matilda, spuse Gary. Dar era o bătrânică tare încăpățânată. Am dezamăgit-o, și cu asta basta.

Nan se întreba dacă știa că-i lăsase ei casa de la New Point. Nu dădea nici un semn.

Dar tocmai când se gândea la asta, Gary îi zâmbi:

– Avocatul mi-a spus că ți-a lăsat ție casa. Mă bucur foarte mult. E clar că-ți era foarte recunoscătoare pentru prietenia ta.

– Mă simt foarte vinovată, murmură ea. Ar fi trebuit să fie a ta. Eu…

Gary scutură din cap.

– Nu te mai gândi! Așa a vrut mătușa Matilda. Nu mă pot gândi la altcineva căruia aș fi preferat să-i lase casa decât ție!

– Aș vrea să ai casa, în ciuda testamentului mătușii tale! izbucni ea, impulsiv. Ți-aș putea-o ceda cu ușurință…

Ochii lui deveniră mici, privind-o furios.

– Nici vorbă să faci așa ceva! strigă el. Nu vreau acte de caritate. Presupun că ai ghicit că nu-mi merge prea bine în momentul de față, dar… ei bine, banii pe care mi i-a lăsat vor acoperi datoriile, apoi plec pe pășuni noi. Pot să-mi iau curând o altă slujbă, acum că garajul s-a dovedit falimentar.

– Nimic nu mă poate împiedica să-ți cedez casa, indiferent ce spui, i-o tăie Nan.

Gary făcu un gest disperat.

– Realmente, ești o fată extraordinară. Nu ți-a trecut prin cap că aș putea refuza să accept casa, indiferent ce faci? Și exact așa o să și fac!

Fără alte cuvinte, Gary se întoarse pe călcâie și se grăbi în direcția garajului.

Nan privi furioasă în urma lui până când dispăru din vedere și apoi, uitându-se în depărtare și văzând că nu se zărea nici un utobuz, porni pe jos spre casă.

Dar furia pe Gary dispăru curând. Probabil și ea s-ar simți exact la fel dacă locurile ar fi inversate. Era un om mândru și nu va accepta niciodată casa, pentru că ar însemna să încalce dorința mătușii lui defuncte și pentru că i s-ar părea un act de caritate.

Când ajunse în centru, era deja obosită. Decise să intre într-o cafenea și să bea o cafea înainte să se ducă la apartament.

Cea pe care o alese era aproape de biroul lui Arthur. Ezită puțin înainte să intre în cafenea, întrebându-se dacă Arthur ar însoți-o dacă l-ar invita.

Apoi se hotărî că probabil era ocupat și nu ar primi bine o astfel de invitație.

Micul local era pe jumătate gol și găsi repede o masă liberă. Când ospătărița îi aduse cafeaua, tocmai privea în jur. Ceilalți clienți erau majoritatea

gospodine care terminaseră de făcut cumpărăturile și se relaxau câteva minute înainte să se întoarcă acasă.

Nan sorbi din cafea, gândindu-se din nou la întrevederea cu Gary. În ce postură o pusese moștenirea domnișoarei Marsden!

Dacă și-ar fi luat o zi liberă și ar fi pierdut zborul domnișoarei Marsden! N-ar fi întâlnit-o niciodată pe bătrână și ar fi fost scutită de agonia nehotărârii.

Ușa cafenelei se deschise și intrară doi bărbați. Nan văzu că unul din ei era Arthur. Celălalt i se părea cunoscut, dar nu știa exact de unde să-l ia.

Dintr-o dată, știu cine era.

Era domnul Mallory, bărbatul din zborul spre Sydney, cel care-i ceruse o țigară și care o urmărise cu interes în timpul cursei.

N-o văzură, dar se așezară la o masă de pe colț unde, după ce comandară cafea, începură o discuție serioasă, cu capetele apropiate.

Domnul Mallory părea să aibă cele mai multe de spus, deși de câteva ori, Arthur mai strecura câte o remarcă, făcându-și interlocutorul să se încrunte.

De câteva ori, domnul Mallory își înfipse agresiv degetele în brațul tânărului avocat, ca și cum ar accentua ceva, iar Arthur dădu zâmbind din cap, spunând ceva.

Nan se întreba cine era domnul Mallory. Să fie un client al firmei pentru care lucra Arthur? Totuși, dacă așa era, de ce-l adusese Arthur la cafeneaua aceasta ca să discute afaceri, în loc să stea de vorbă la birou?

Achită nota de plată și se ridică. Să se ducă și să-l salute pe Arthur?

Se hotărî să se strecoare pe lângă ei. Până la urmă, se va întâlni cu Arthur diseară. Putea să-i spună că l-a văzut cu domnul Mallory. Va fi interesat să afle că unul din clienții lui fusese pasager al zborului spre Londra.

Capitolul 9

În seara aceea, Nan se întâlni cu Arthur imediat ce el ieși de la birou și merseră la film. După aceea, luară cina la un restaurant din apropiere.

După ce făcură comanda, Nan spuse nepăsătoare:

– Te-am văzut de dimineață!

– Dimineață! se încruntă. Dar am fost la birou!

– Da! Dar ai venit la cafeneaua unde îmi beam cafeaua. Erai cu cineva.

Arthur rămase câteva clipe tăcut. Apoi zâmbi.

– Oh, te referi la domnul Mallory! E unul din clienții mei.

– L-am mai văzut!

El o privi, speriat.

– Da? Vrei să spui că… știi cine e?

Nan scutură din cap.

– Nu știu nimic despre el, cu excepția numelui și a faptului că a zburat ieri de la Londra.

Chelnerul sosi cu felul întâi și Arthur nu mai spuse nimic. Dar Nan observă că se uită de câteva ori la ea, ca și cum i-ar fi stat pe limbă să discute mai departe subiectul.

Vorbiră despre altceva o vreme, apoi Nan spuse:

– M-am întâlnit cu domnul Paling de dimineață.

– Gary Paling! Arthur părea speriat. Dar… unde?

– M-am întâlnit cu el pe stradă. Nu-i spuse că se dusese la garaj. Știa deja despre moartea mătușii lui.

– Și despre casă?

Nan se uită la el puțin sfidător.

– I-am spus că sunt de părere că ar trebui să fie a lui.

– N-ar fi trebuit să faci asta, Nan! Ochii îi străluciră de furie. Presupun că individul a fost de acord cu tine.

– Nici vorbă. A spus că dacă încerc să-i cedez casa, va refuza s-o primească.

Nan văzu ușurarea de pe chipul lui. Arthur scutură din cap, cu un zâmbet trist.

– N-ar trebui să acționezi atât de impulsiv, Nan! o mustră el cu blândețe. Știu cum te simți în privința casei, dar mi-ai promis că te gândești serios, nu?

– Așa e! Dar oricât m-aș gândi, n-o să mă simt cu mult mai bine, Arthur.

– Va trebui pur și simplu să accepți lucrurile așa cum sunt. Mă bucur că tânărul Paling e, după cum se pare, un tip sensibil.

– Pentru că n-a vrut să accepte casa când i-am oferit-o?

– Da! Din punctul meu de vedere, te-a salvat de la a te face de râs, Nan.

Nan își mușcă buza. Remarca lui o înfurie, cu toate că presupunea că nu-l putea învinui pentru că gândea așa cum gândea.

Fără îndoială, aveau nevoie de o locuință după ce se căsătoreau, și casa de la New Point era ideală în scopul ăsta. Firește, Arthur nu vroia ca un astfel de dar divin să le fie răpit de sub nas de către un străin.

Ca avocat, proprietatea era sacră în ochii lui. Legal, casa era a lui Nan. Nu avea dreptul s-o îndepărteze doar din pricina unei toane.

Cu toate însă că nici unul din ei nu mai aduse vorba despre casă, seara era stricată. Nan se simți ușurată când chelnerul le aduse nota de plată și fură liberi să plece.

Arthur o conduse acasă. Nan nu-l invită sus la o cafea.

– Trebuie să mă trezesc devreme, Arthur, așa că aș vrea să mă duc direct la culcare.

O ținu câteva clipe aproape.

– Noapte bună, iubito! Și nu lua prea în serios treaba cu casa. Văd în fiecare zi atâtea lucruri asemănătoare! Cel mai bine e să lași lucrurile să-și urmeze cursul firesc, te asigur.

– Presupun că ai dreptate, spuse ea, plictisită, dar când vru s-o sărute, deschise ușa și se strecură înăuntru.

– Noapte bună, Arthur! strigă ea peste umăr, bâjbâind după cheie, apoi dispăru înăuntru.

***

Nan abia dacă dormi în noaptea aceea. Se întoarse pe toate părțile și când, în cele din urmă adormi, fu ca să se trezească brusc dintr-un vis în care Arthur, Gary Paling și domnișoara Marsden erau amestecați confuz.

La un moment dat, se ridică pentru un pahar cu apă. Îi era foarte sete și cald. Avea temperatură; cu siguranță, nu era răcită, așa că trebuia să fie ceva ce mâncase.

Dar pe măsură ce se lumina, văzu din ce în ce mai limpede că nu se putea duce la serviciu. Își puse halatul și ieși pe palier. Doamna Hastings, proprietara, era pe palierul de dedesubt și o strigă.

– Ați putea urca un minut, doamnă Hastings?

Femeia fu de-a dreptul șocată când o văzu.

– Ar trebui să stai în pat! exclamă ea. O să chem doctorul.

– Aș fi bucuroasă dacă ați suna la compania aeriană și le-ați spune că trebuie să-mi țină cineva locul.

– Lasă pe mine, draga mea. Tu întoarce-te în pat. Arăți ca naiba!

Nan n-o contrazise. Își simțea capul greu și o durea tot corpul.

Dimineața zbură. Doctorul veni, îi luă temperatura și-i spuse că trebuia să rămână câteva zile în pat.

Doamna Hastings o îngriji ca o mamă. Telefonase la compania aeriană și-l anunțase și pe Arthur.

– I-am spus că ar fi mai bine dacă nu ar veni să te vadă momentan, îi spuse femeia și Nan fu surprinsă să afle că era bucuroasă că n-o s-o viziteze.

Nu-și analiză sentimentele – îi era prea rău – dar știa că s-ar fi îngrijorat dacă ar fi știut că Arthur trece s-o vadă. Nu vroia decât să fie lăsată în pace…

Nan zăcu trei zile. Când se ridică preț de o oră, în cea de-a patra zi, încă se simțea prea slăbită să facă altceva decât să privească pe fereastră.

Arthur o sună în fiecare zi pe doamna Hastings să afle cum se simțea Nan și când putea s-o vadă.

– Spune-i că încă se poate infecta, răspunse Nan când doamna Hastings îi transmise mesajele lui.

În a șasea zi, se trezi simțindu-se mai bine. Când doamna Hastings îi aduse micul dejun, o găsi în bucătărie, făcând pâine prăjită.

– Încă nu ești de-ajuns de bine încât să te ridici! o mustră ea, dar Nan zâmbi.

– Temperatura a revenit la normal. E timpul să mă întorc la treabă.

– Ar trebui să pleci câteva zile! De ce nu le faci o vizită părinților tăi, la Perth?

– Mi-ar plăcea, se încruntă Nan. Dar chiar trebuie să mă duc la serviciu. Am pierdut deja două curse.

Însă când doctorul trecu s-o vadă, îi dădu dreptate doamnei Hastings.

– Prea multă lume se întoarce la lucru după gripă, fără să-și fi revenit complet. Din câte am citit, vremea din Anglia e îngrozitoare zilele astea. E iarnă acolo, știi?

Și Nan cedă. Știa că cei de la compania aeriană le permiteau angajaților să călătorească foarte ieftin și că un drum până la Perth ar costa-o foarte puțin.

Îl sună pe Arthur, care o încurajă să plece.

– Aș vrea să pot veni cu tine, spuse el, dar sunt destul de ocupat acum.

Nan se întrebă din nou de ce se simțea ușurată că pleca singură la Perth. Știa că părinții ei vor fi dezamăgiți să nu-l vadă pe Arthur; dar din partea ei,

era bucuroasă că va putea să stea liniștită în avion și să se relaxeze, fără să trebuiască să facă vreo conversație. Se gândi, vinovată, că probabil erau efectele secundare ale gripei. Altfel, i-ar fi plăcut la nebunie ca Arthur s-o însoțească. La urma urmelor, era bărbatul cu care se va căsători în curând.

Compania aeriană îi dădu prioritate. În după-amiaza următoare, avionul decolă în infinitul albastru, în direcția Perth.

Aseară, îi telefonase mamei; doamna Maitland și soțul ei veniră la aeroport s-o întâmpine.

– Oh, Nan, ce bine îmi pare să te văd! Femeia măruntă, cu părul cărunt, o strânse în brațe. Cum te simți, iubita mea? Mai bine?

– Nu mă pot plânge, zâmbi Nan, sărutându-și tatăl. Ce faci, tată?

Aduseseră mașina lor veche la aeroport și curând, cei trei se îndreptau spre oraș, spre casa pe care Tom Maitland o cumpărase cu mulți ani în urmă, când venise din Anglia împreună cu tânăra lui soție să se stabilească în Australia.

– Și Arthur ce face? întrebă doamna Maitland, în timp ce pregăteau masa împreună. Îmi pare rău că n-a putut veni cu tine.

– E un om foarte ocupat, mamă, spuse Nan. Mă bucur să-ți spun că-i merge foarte bine.

– Și când e ziua cea mare?

– Încă n-am fixat-o, deși va fi curând.

– Foarte bine! Ochii căprui și zâmbitori îi întâlniră pe ai lui Nan. Ai vorbit cu el despre o slujbă în Perth, ca să putem fi aproape?

– Mă tem că nu prea se poate, cel puțin nu acum. Firma lui ar putea să-și deschidă mai târziu o sucursală în Australia de Vest, dar nu imediat.

– Așadar, după ce vă căsătoriți, veți locui în Sydney?

Simțind dezamăgirea din vocea mamei ei, Nan își așeză brațul pe umerii ei.

– Mamă, am ceva să-ți spun. Cred c-o să te intereseze.

– Ce este? întrebă doamna Maitland, încruntându-se.

– Am primit o casă!

– Ai primit o… ce?

Nan râse.

– Pare imposibil, nu?

Începu să-i explice despre întâlnirea cu domnișoara Marsden și-i relată urmările acesteia.

– Ei bine, nu mi-aș fi imaginat nici într-o mie de ani! Mama ei rămase fără grai. Și Arthur ce zice?

Nan evită privirea mamei.

– Crede că ar trebui să păstrez casa și să locuim acolo, după ce ne căsătorim, spuse ea cu voce mică.

– Dar nu e nimic anormal în asta, nu-i așa, iubito?

– Nu e chiar atât de simplu cum pare. Vezi tu, domnișoara Maitland avea un nepot. E singura ei rudă. S-au certat acum câțiva ani, pentru că el n-a vrut să-i facă pe plac…

– Și în loc să-i lase lui casa, ți-a lăsat-o ție, asta e?

– Da!

– Și crezi că ar trebui să fie a lui?

– Mi se pare foarte corect, mai ales că stă atât de prost cu banii.

– Așadar, l-ai cunoscut?

Nan îi povesti despre Gary Paling, despre garaj și cum refuzase s-o lase să-i cedeze casa.

– Ei bine, asta rezolvă lucrurile! Ai făcut tot ce ai putut. Nu înțeleg de ce ești atât de îngrijorată, iubito. La urma urmelor, tu și Arthur aveați oricum nevoie de o casă. Moștenirea asta nu putea veni într-un moment mai potrivit.

Luă tava și o duse în sufragerie.

– Nan are ceva să-ți spună, Tom, zise mama ei și-i lăsă să stea de vorbă.

– Și nu ești prea încântată, scumpo? întrebă domnul Maitland, privind-o cu blândețe.

– Nu cred că voi fi fericită să locuiesc în casa aceea, știind că ar fi trebuit să fie a altcuiva, izbucni Nan. Nu mă pot abține să nu simt așa!

– Desigur că nu poți, scumpo. Ce-ar fi să lași lucrurile așa cum sunt o vreme? Nu te-ai simțit bine. După ce-ți revii, o să vezi totul într-o altă lumină.

– Poate că ai dreptate, tată, spuse Nan, sărutându-l. Deja mă simt mult mai bine acum că v-am spus totul.

Vizita din weekendul acela îi făcu bine. Reînnodă vechi prietenii, merse la cumpărături cu mama ei și-și duse părinții la un restaurant din centru.

– Să mai vii curând, iubito, o imploră mama ei la plecare. Și nu-ți face prea multe griji cu cealaltă problemă. În final, o să iasă bine.

În timp ce avionul decolă, cuvintele acestea îi răsunară în minte ca un ecou. „În final, o să iasă bine.“

Ei bine, poate așa va fi. Nu trebuia decât să spere.

Capitolul 10

– Din nou pe ruta șaptezeci și șapte, spuse Jim Horsley, în eleganta lui uniformă de pilot, când o prinse din urmă, în timp ce se îndreptau spre avionul tras în fața clădirii aeroportului.

Nan îi zâmbi.

– Nu-mi dau seama cum ai zburat la Londra și înapoi fără mine, declară ea.

– Hei, căpitane, ai auzit asta? strigă Jim, și pilotul, Bob Naylor își întoarse privirea, râzând. Crede că e indispensabilă.

– Ne pare bine că te-ai întors, Nan! spuse Bob, apropiindu-se de ea.

– Și mie, spuse ea și realiză dintr-o dată cât de mult însemna viața asta pentru ea.

Uneori, se sătura de programul neregulat, de nesomn, tensiunea care apăsa asupra tuturor în timpul zborului.

Dar camaraderia, prietenii pe care și-i făcuse, mulțimea de locuri pe care le văzuse, făcuseră să merite efortul.

Adesea se întreba dacă îi va lipsi, sau dacă faptul că va fi căsătorită va suplini orice altceva.

Nu cu mult timp în urmă, fusese sigură. Acum, în ultima săptămână, începuse să se îndoiască, să nu mai fie deloc atât de sigură pe ea.

Urcă scările avionului. Kate Darnley era deja la bord.

– Bună! Te simți mai bine?

– Sunt O.K., mulțumesc, Kate. Cum a fost ultimul zbor?

– Îngrozitor! Mi-au trimis-o pe Susie Jackson în locul tău. Ne-am certat din primele zece minute, iar acolo și la întoarcere a fost de o ostilitate declarată.

Nan zâmbi. Disputa dintre Kate și Susie avea o poveste veche. Nimeni nu știa prea bine de ce nu se înțelegeau cele două. Dar nu se înțelegeau. Poate că nici ele nu mai știau de ce.

Nan luă lista cu pasageri și aruncă o privire scurtă asupra ei. Nu aveau nici un loc liber, și primul pasager trebuia să se îmbarce în doar câteva minute.

Dintr-o dată, îi sări inima din piept. Recunoscu un nume de pe la jumătatea listei.

Gary Paling, 38, strada Fore, Sydney.

Ce căuta Gary într-un zbor Sydney-Londra? Numele lui era ultimul pe care s-ar fi așteptat să-l vadă pe lista de pasageri. Dacă se gândise la el de când se întorsese de la Perth, fusese ca să se întrebe dacă reușise să scape de datorii sau dacă făcuse ceva cu vânzarea garajului.

Fără îndoială, nu se așteptase să traverseze jumătate de lume cu el, în următoarele douăzeci și patru de ore.

Arthur o sunase exact înainte să plece la aeroport. Își ceruse scuze că nu putea s-o conducă la aeroport, dar fusese trimis la Melbourne să se întâlnească de urgență cu un client și trebuise să plece într-o oră.

Înainte să închidă, o întrebase dacă se mai gândise în privința casei. Păruse să-și țină respirația în așteptarea răspunsului ei.

– N-am luat decizia finală, spusese Nan tăios și-i închisese, înainte să continue discuția pe tema asta.

Un șir de oameni cu genți în mâini ieșeau din clădirea terminalului, îndreptându-se spre avion.

Nan își micșoră ochii, încercând să-l zărească pe Gary Paling, dar lumina serii pălea și toți bărbații semănau într-un mod ciudat.

El fu printre ultimii care urcară la bord.

Ochii lui cenușii se aprinseră când Nan îl salută.

– Ei bine… dintre toate stewardesele! Exclamă el. Știam că ești pe ruta asta, dar nici prin gând nu mi-a trecut că voi fi repartizat în zborul tău.

Femeia din fața lui Gary, pe care Kate tocmai trebuia s-o conducă la locul ei, se uită mai întâi la tânăr, apoi la Nan. Sprâncenele ei erau ridicate.

– Locul dumneavoastră este în față, domnule, pe stânga, spuse Nan, și Gary, înțelegând aluzia, îi mulțumi și trecu pe culoar.

Erau atât de multe de făcut în timpul decolării și după aceea, încât Nan nu mai vorbi cu Gary decât când făcu un ultim tur al avionului, înainte ca luminile să fie stinse și pasagerii să se așeze pentru somnul de noapte.

– Aveți nevoie de ceva, domnule? întrebă ea, oprindu-se lângă el.

Gary îi zâmbi cu maliționzitate.

– Doar de o vorbă bună, atâta tot. Când văzu că se încruntă, continuă: Îmi pare rău. Știu cât de greu îți este.

– N-ar trebui să fraternizăm cu pasagerii, domnule Paling.

– Nici măcar nu ești curioasă cum de zbor la Londra?

– Ai dreptul să te duci la Londra, dacă vrei.

– Dacă nu vrei să arăți nici o urmă de interes, chicoti el, o să-ți spun. M-am descotorosit de garaj, mi-am plătit datoriile și mă duc la Londra ca s-o iau de la început. Mulțumită banilor mătușii Matilda, pot s-o duc în continuare vreo câteva luni.

Nan își permise un zâmbet slab.

– Îți urez noroc, murmură ea, apoi, după ce-i spuse noapte bună, plecă mai departe.

Abia când ajunse la locul ei, în spatele avionului, și majoritatea pasagerilor ei se odihneau deja cu ochii închiși, se gândi din nou la cuvintele lui Gary.

Așadar, scăpase de datorii și pleca definitiv din Australia!

Încercă un sentiment brusc de pustietate. Oare de ce se simțea așa?

Gary Paling era aproape un străin. Atunci, de ce avea senzația că pierde ceva acum că el se stabilea la Londra, la mii de kilometri de locul lui natal? Gary nu însemna nimic pentru ea, se gândi înspăimântată. De fapt, se va simți mai bine că părăsise țara. Cât timp fusese acolo, s-ar fi simțit îngrozitor locuind în casa care, în adâncul sufletului, încă mai credea că ar fi trebuit să fie a lui.

La prima escală, el și alți câțiva pasageri coborâră din avion să-și relaxeze puțin picioarele.

– Decolăm în patruzeci și cinci de minute, spuse Nan, adresându-i-se unui bărbat solid care se repezise primul la ușă.

Gary nu-i vorbi când trecu pe lângă ea, dar, doar o clipă, când ochii li se întâlniră, buzele lui se curbară lent într-un zâmbet oarecum intim, care lui Nan îi puse inima pe foc.

– Se pare că ți s-au aprins călcâiele după el! spuse Kate peste umărul lui Nan; apoi, chicotind: oh, Nan, am impresia că roșești!

– Numai prostii spui, Kate, spuse Nan, arțăgoasă. Mai bine am mai verifica o dată rezervele. Sunt sigură că o să ne mai trebuiască niște cafea, înainte să ajungem la Londra. Dacă nu mai avem, putem să luăm de aici.

Kate zâmbi cu maliţiozitate în spatele colegei ei. Biata Nan! Acum că era logodită cu un avocat plicticos și mătăhălos din Sydney, nu-i mai trecea prin cap că un alt bărbat o putea găsi atrăgătoare!

Dacă ar fi arătat ca ea, s-ar fi distrat la maximum cât ar fi putut, se gândi Kate, dorindu-și ca tânărul chipeș care tocmai coborâse din avion să-i fi zâmbit ei, în locul lui Nan.

Restul călătoriei fu lipsit de evenimente.

În timp ce avionul traversa Europa și pasagerii începuseră să-și facă planuri pentru prima seară la Londra, în difuzoare se auzi vocea căpitanului.

– Doamnelor și domnilor, regret să vă informez că pe majoritatea aeroporturilor britanice este ceață. Ca urmare, vom face o escală la Paris unde, pentru aceia dintre dumneavoastră care trebuie să ajungă în seara aceasta la Londra, se vor face aranjamente alternative pe căile ferate sau maritime. Cei care doresc să petreacă noaptea la Paris vor fi cazați la hotel, costurile cazării fiind suportate de către compania noastră. Voi repeta mesajul.

Kate se uită emoționată la Nan.

– Dumnezeule, o noapte la Paris! Cine ar fi crezut?!

Nan nu spuse nimic, dar ochii îi coborâră o clipă spre locul unde stătea Gary Paling. Ce va face – se va duce la Londra imediat, sau va rămâne la Paris?

Află răspunsul o jumătate de oră mai târziu după ce avionul aterizase și pasagerii ajunseseră la terminalul de la aeroportul Orly. Intră, în uniforma ei elegantă, în hol, împreună cu Kate.

– Bună!

Era Gary; privirea lui fu ușor nesigură când o întâlni pe a ei.

– Bună, domnule Paling! spuse Nan. Te duci la Londra în seara asta?

– Nu, nu mi se oferă prea des șansa să petrec o seară la Paris, așa că aștept zborul de mâine.

– Ea este domnișoara Darnley, spuse Nan, prezentând-o pe prietena ei. Domnul Paling este nepotul domnișoarei Marsden, pasagera bolnavă de acum câteva săptămâni.

– Cea care…

Neștiind dacă vrusese să se refere la moartea domnișoarei Marsden sau la faptul că-i lăsase o casă care credea că ar fi trebuit să-i revină domnului Paling, Nan interveni repede:

– Presupun că aștepți transportul spre hotel, domnule Paling.

– Oarecum. Tocmai întrebam și se pare că pasagerii și membrii echipajului care rămân peste noapte la Paris vor fi cazați la hotelul Excelsior. M-am gândit că poate luăm împreună taxiul.

Kate, văzându-i pe Jim Horsley și pe Bob Naylor, le zâmbi lui Nan și lui Gary.

– Vă las, spuse ea. Jim și Bob or să mă ia cu ei. N-o să încăpem toți cinci într-un taxi.

Fluturând vesel din mână, dispăru. Neînțelegând prea bine, Nan rămase uitându-se după ea: după ce-i

spuse ceva ce-l făcu pe Jim Horsley să chicotească, îi luă de braț pe cei doi și se grăbiră spre ieșirea aeroportului.

– Îmi pare rău, spuse Nan.

– Mie nu! zâmbi Gary, și ochii lui pe jumătate poznași, pe jumătate amuzați, o făcură să râdă.

Reuși să pară încruntată însă, și spuse:

– Știi că membrii echipajului n-ar trebui să fraternizeze cu pasagerii, nu?

– Ăsta e un caz mai special. Până la urmă, nu se întâmplă des ca zborul tău să fie deviat la Paris, nu?

Trebui să recunoască asta și, după ce cu o mână luă geanta ei și cu cealaltă pe a lui, Gary porni spre ieșire, unde așteptau taxiurile.

Nan ezită încă o clipă, apoi, pentru că nu avea ce face, îl urmă.

Era evident că domnul Gary Paling era un bărbat care de obicei obținea ce vroia.

– La hotelul Excelsior, îi spuse el șoferului, apoi, după ce urcară în spate, o întrebă: cunoști Parisul, domnișoară Maitland?

– Destul de bine, recunoscu ea, căci înainte să fie transferată la cursa de Londra, zburase pe ruta Sydney-Paris. Asta fusese imediat după ce se angajase la compania aeriană. Fusese foarte tânără și ușor de impresionat.

– Am venit aici o dată sau de două ori când vasul meu a ancorat la Marsilia, spuse Gary. Obișnuiam să cheltuiesc jumătate de salariu pe câteva nopți la Paris.

După asta, nu mai vorbiră prea mult și taxiul îi duse către luminile calde ale orașului. Cu toate că Anglia era acoperită de ceață, aici noaptea era îndeajuns de senină și stele străluceau pe cerul întunecat.

Ajunși la hotel, semnară în registrul de cazări, apoi Nan îi zâmbi.

– Ai fost amabil că ai împărțit taxiul cu mine, domnule Paling. Îți doresc o seară frumoasă.

Gary scutură din cap.

– Dar nu mă poți părăsi așa! se plânse el. Mă bazez pe tine să-mi arăți Parisul noaptea.

Nan se încruntă, însă ochii ei căprui licăriră ușor.

– Credeam că-l știi deja! Cu siguranță, trebuie să-l fi explorat în amănunt când l-ai mai vizitat.

– Ah, dar pe atunci nu mă duceam unde trebuia, zâmbi el cu maliționitate. Tu trebuie să știi toate locurile!

Dintr-o dată, Nan se gândi la seara pe care o va petrece singură în camera ei, dacă nu va accepta invitația lui.

Petrecuse multe astfel de nopți și de fiecare dată păruseră de două ori mai lungi ca serile obișnuite.

Lăsă deoparte discreția. Oricum, era puțin probabil să-l mai vadă vreodată pe Gary Paling, odată ce ajungeau la Londra. Va deveni doar o amintire. Putea foarte bine să fie una plăcută…

Nan zâmbi, buzele moi i se despărțiră și ochii i se aprinseră. Mișcându-și capul, o lumină de deasupra îi transformă părul în aur lichid.

– Va trebui să te resemnezi cu uniforma mea, spuse ea.

– Atunci, o să petreci seara asta cu mine?

– Sunt gata într-o jumătate de oră.

– Te aștept aici, în hol. Apoi, în timp ce ea se întoarse, adăugă în șoaptă: mulțumesc, Nan.

Capitolul 11

Lucrul pe care și-l amintea cel mai bine Nan despre noaptea petrecută cu Gary în oraș era vizita pe care o făcuseră puțin înainte de miezul nopții la clubul plin de fum de pe culmile Montmartre.

Seara începuse într-un mic restaurant unde, în vizitele anterioare la Paris, Nan venise adesea pentru cină.

Asupra unui singur lucru insistase, înainte să plece de la hotel cu Gary, și anume să plătească jumătate-jumătate cheltuielile din seara aceea.

Gary se opusese cu înverșunare, dar se dovedise la fel de încăpățânată ca el – mai încăpățânată, de fapt – căci el cedase și, la un moment dat, cu un zâmbet fermecat, se dăduse bătut.

Se numise de unul singur casierul serii și-i spusese că se vor înțelege la sfârșit. Nan zâmbi în sinea ei.

Evident, Gary spera că va uita, ceva ce nu avea nici cea mai mică intenție.

Mâncaseră o cină excelentă și apoi se plimbară pe malul Senei.

Luminile de pe bancul îndepărtat cădeau de-a lungul râului, pictând apa în benzi galbene. Un remorcher sâcâitor care străbătea râul părea să arunce praf auriu de la prova. Pescari nemișcați, înfofoliți împotriva frigului, priveau ca vrăjiți la apa de dincolo de undițele pe care le țineau cu mâini amorțite.

Și deasupra tuturor trona strălucirea argintie a milioane de lumini.

Nan oftă. Totul era perfect. Nu exista în lume un loc asemănător cu Parisul.

Merseră de-a lungul Senei și hoinăriră prin Piața Concorde și pe Champs Elysées, către Arcul de Triumf.

Toate magazinele faimoase aveau vitrinele luminate și Nan trecu de la unul la altul, exclamând de încântare.

Mai târziu stătură la o cafenea, la o masă la câțiva centimetri de parizienii care treceau pe stradă.

– Și acum, unde mergem? întrebă Gary după ce-și băură cafeaua și briza rece se făcu simțită.

– Poate ar trebui să ne întoarcem la hotel, zâmbi Nan.

O privi uluit.

– Dar e încă devreme.

Nan pufni în râs.

– Arăți destul de șocat! spuse ea. Uite cum facem. Până acum, eu am făcut toate sugestiile. Acum, e rândul tău. Du-mă la o cafenea la care ai fost când ai mai vizitat Parisul.

Gary ezită.

– Exact asta s-ar putea să mă atragă. Îmi plac lucrurile care nu sunt doar pentru turiști.

El dădu din umeri.

– Ei bine, atunci să fie ca tine! Ar fi bine să luăm un taxi.

Și așa, exact înainte de miezul nopții, ajunseră la Petit Maison de Pierre.

Se afla într-un scuar mic, străjuit de copaci, și fluviul de lumină de la Sacre Coeur părea să țâșnească din cer, de undeva din spate. Felinare ca din poveste fuseseră atârnate între copaci și multe dintre cafenelele de stradă erau pline, cu chelneri cu șorțuri apretate strecurându-se cu abilitate de la o masă la alta. Un pictor cu un șevalet părea întru totul absorbit de opera lui.

Gary o conduse pe Nan pe câteva trepte către o ușă care ducea într-un loc care fusese odată pivniță de

vinuri. Mesele erau butoaie care fuseseră tăiate pe jumătate. Singurele lumini erau cele ale lumânărilor de la mese.

Fumul de țigară era atât de dens, încât Nan abia dacă putea să vadă mai departe de mesele de la ușă; dar pe măsură ce ochii i se obișnuiră cu semiîntunericul, observă că în capătul îndepărtat al localului se găsea un bar.

Majoritatea meselor erau ocupate, dar Gary, luând-o de mână, o conduse mai departe, către un chelner care le arăta o masă liberă.

Așezându-se, Nan se uită la ceilalți clienți. Majoritatea erau tineri și, judecând după hainele lor, studenți. Toți aveau părul lung și era greu de spus care erau fete și care erau băieți.

Chelnerul le aduse o carafă de vin.

– Ei bine, ce părere ai? întrebă Gary, umplându-i paharul.

– Cu siguranță, are… atmosferă, răspunse ea.

– Una plină de fum, mă tem, râse el.

Vocea fetei pieri. Din umbră se auzi o chitară acompaniată de pian. Cupluri părăsiră mesele ca să danseze.

Gary se ridică.

– Mergem? o invită el și Nan, ridicându-se în picioare, veni în brațele lui.

Dansa bine, în limita spațiului restrâns. Cuplurile veneau din toate direcțiile pe micul ring. Nan își dădu seama că pivnița se extindea în câteva direcții și că în toate colțurile retrase erau mese.

Era foarte cald. Când se întoarseră la masă, Nan își scoase sacoul și Gary îi urmă repede exemplul.

Acum, se cânta ceva mai ritmat; tinerii se zbenguiau veseli, tropăind pe podea.

Nan și Gary rămaseră sorbindu-și vinul, mulțumiți să urmărească violentele contorsiuni ale dansatorilor. Nan se trezi întrebându-se cum i-ar fi plăcut lui Arthur o vizită la Petit Maison de Pierre. Gândul o făcu să zâmbească.

O cafenea subterană din inima unui cartier de artiști din Paris era ultimul loc din lume unde s-ar aștepta să-l găsească vreodată pe bărbatul cu care se va căsători!

Muzica amuți. După o încercare nereușită de a câștiga un bis, dansatorii se întoarseră la locurile lor.

Apoi, din umbre, răsări un individ deșirat într-un tricou sfâșiat și în pantaloni strâmți, cu o beretă pe capul îngust. Fu urmat de o fată îmbrăcată sumar, cu

fața albă ca varul, ai cărei ochi înfundați erau ațintiți la el. Părul lung și negru îi cădea pe umeri; era desculță.

Bărbatul se opri, își aprinse o țigară, apoi se întoarse spre fată, parcă furios să descopere că-l urmărea.

Se lăsase tăcere. Nan auzea răsuflarea speriată a fetei în timp ce bărbatul întinse o mână lungă, o prinse de păr și o trase în genunchi.

Dansul apaș ce urmă fu sălbatic și abandonat. Nan nu mai văzuse niciodată așa ceva, deși văzuse sugestii asemănătoare o dată sau de două ori, în filme.

Agitația audienței crescu odată ce ritmul dansului deveni din ce în ce mai alert, până când bărbatul și fata se învârtiră sălbatic în jurul ringului; apoi bărbatul o azvârli departe pe fată și scoase un pistol.

Urmă o replică tăioasă, un strigăt din mulțime, apoi un întuneric absolut, căci toate lumânările fură stinse. Un chelner care stătuse în apropiere suflă în lumânarea de la masa lui Nan și a lui Gary.

Aplauze furtunoase salutară finalul dansului. Când lumânările fură reaprinse, bărbatul și fata dispăruseră.

Chitara și pianul începură din nou să cânte. Nan se trezi încă o dată în brațele lui Gary.

Era un foxtrot foarte lent. Cuplurile dansau ținându-se strâns de mână, cu ochii de jumătate

închiși și cu buzele despărțite de extaz. Mai multe cupluri dansau sărutându-se. Gary o strânse mai tare în brațe și Nan îi simți obrazul lângă al ei.

Nu se retrase de lângă el. În aer plutea nebunia.

Așa era… în seara asta. Mâine, totul va reveni la normal: străzile cețoase din Londra, un film la cinematograf cu Madge, un somn înainte de zborul spre Sydney.

Melodia se termină. Întorcându-se la masa lor, Nan spuse:

– Trebuie să plec, Gary. E foarte târziu. Mâine trebuie să mă prezint la datorie la opt dimineața!

El se uită la ceas.

– E doar două! Încă un dans, o imploră. Dar Nan scutură din cap.

– Mi-ar face plăcere, Gary, dar…

Buzele lui se curbară într-un zâmbet lent, înțelegător:

– E în regulă! Îi strigă chelnerului să le aducă nota de plată. Achitând-o, adăugă în șoaptă: doar că asta a fost cea mai frumoasă noapte din viața mea. Aș fi vrut să nu se termine niciodată.

Ceva în vocea lui îi aduse lacrimi în ochi. Se întreba de ce. Gary era aproape un străin. După seara asta, era puțin probabil să-l mai vadă vreodată.

O ajută să îmbrace sacoul.

– Ar fi mai bine să chemăm un taxi, spuse el în timp ce se îndreptau spre ieșire.

Dar dură destul de mult până găsiră unul.

Merseră sub cerul înstelat, braț la braț, ochii ei privind fascinați luminile orașului.

În cele din urmă, zăriră un taxi, și Gary îi făcu semn să oprească. Stătură aproape unul de celălalt, în spate, și cumva, brațul lui Gary găsi drumul spre talia ei.

Nan nu se trase deoparte. Dintr-o dată, se simțea foarte singură, foarte departe de casă.

Îi scăpă un suspin. Încercă să-l transforme într-un tușit, dar nu reuși.

– Nan, plângi? întrebă Gary, întorcându-i fața către el ca s-o poată privi în ochi.

– Sunt o proastă, șopti ea. Sunt obosită și… presupun că după gripă toată lumea se simte puțin deprimată.

– Biata de tine!

Încercă să se tragă de lângă el, dar o strânse și mai tare. În clipa următoare, buzele lui le acopereau pe ale ei.

Zăcu slabă și fără să opună rezistență în brațele lui cât timp o sărută. Toată puterea părea să i se fi scurs din trup.

Dar cum mașina opri la un semafor și lumina unui stâlp de pe stradă străluci în taxi, îl împinse la o parte.

– Nu, Gary! Te rog, dă-mi drumul!

– Dar, Nan…!

Se luptă să se elibereze din brațele lui și el îi dădu drumul.

– Îmi pare rău, mormăi el. N-ar fi trebuit să fac asta…

Nan nu spuse nimic. O privire pe geam îi spuse că erau aproape de hotel. În câteva clipe, ea și Gary s-ar fi despărțit. Nu era nevoie nici de incriminări, nici de scuze. Trebuia să uite amândoi ce se întâmplase.

„Cu cât vorbim mai puțin, cu atât mai repede trecem peste“ era o zicală favorită de-a tatălui ei, și niciodată nu păruse mai potrivită.

Gary plăti șoferul și intrară împreună în hotel.

Spre ușurarea lui Nan, Kate și Jim Horsley erau în hol, bând un ultim pahar înainte de a urca în camerele lor.

– Ia te uită cine a venit! exclamă Kate. Nu stați puțin cu noi?

Nan se forță să zâmbească.

– Cred că mă voi duce să mă culc, mulțumesc, spuse ea. Sunt puțin obosită.

Se uită la Gary, care părea indecis.

– Mulțumesc pentru seara asta minunată. Noapte bună!

O urmăriră cum se duce la recepție după cheie, apoi la lift. Kate spuse ceva și Jim râse.

– Dumneavoastră, domnule Paling, beți ceva cu noi? întrebă pilotul. În Paris, nimeni nu se culcă înainte de zorii dimineții!

Nan nu auzi răspunsul lui Gary. Abia când fu în lift, urcând la etajul ei, își aminti că nu-i dăduse partea ei din cheltuiala serii.

Se duse în camera ei. Știa cam cât cheltuise cu masa și la clubul din Montmartre.

Împături câteva bancnote și le puse într-un plic. Știa care era camera lui Gary, căci făcuseră rezervările împreună.

Traversă holul și strecură plicul pe sub ușa lui. Întorcându-se spre camera ei, ușa liftului se deschise și Gary coborî. O văzu.

– Nan!

Ea se strădui să schițeze un zâmbet.

– Mi-am adus aminte că nu ți-am dat banii pentru consumația mea. Așa că ți i-am lăsat pe sub ușă.

Gary se încruntă.

– Dar nu era nevoie, protestă el. Cu siguranță, puteai să-mi faci plăcerea de a te scoate în oraș…

Ea scutură din cap.

– Prefer să-mi plătesc partea, spuse ea. Noapte bună, Gary. Mulțumesc pentru seara minunată.

Se întoarse spre ușa ei, dar Gary întinse mâna.

– Nu pleca, Nan, o imploră el.

Întoarse privirea peste umăr, spre el.

– Nu trebuie să ne mai vedem, Gary, spuse cu voce joasă. Cu siguranță, trebuie să-ți dai seama!

Înainte să-i poată răspunde, Nan deschise ușa și intră în camera ei. Rămase sprijinită de ușă, ascultând.

Îl auzi cum pleacă. Tristă, se duse spre pat.

Fără să se dezbrace, se aruncă în pat și-și îngropă fața în perne.

Capitolul 12

A doua zi dimineață, când plecară spre Londra, Gary nu era în avion.

Nan nu știa dacă să se bucure sau să-i pară rău.

Se gândi că-și întârziase plecarea ca s-o scutească de o situație jenantă.

Apoi se întrebă de ce ar face asta. Era un pasager, iar ea stewardesă. În afară să-l primească la bord, nu ar fi fost nevoie să aibă vreun contact cu el.

– Unde e prietenul tău? o întrebă Kate, în timp ce se pregăteau să servească prima cafea.

Nan se încruntă. Abia dacă dormise și simțea că nu va avea răbdare cu Kate.

– Dacă te referi la domnul Paling, se pare că a pierdut avionul, spuse ea tăios.

Kate strâmbă din năsucul ei cârn.

– Cineva pare să se fi trezit cu fața la cearșaf, mormăi ea, luând tava cu răcoritoare și pornind pe culoar să le ofere pasagerilor.

Nan era furioasă pe ea însăși. Nu avea nici un drept să se poarte așa cu Kate.

– Îmi pare rău, Kate! N-am dormit prea bine aseară.

Kate o privi cu viclenie.

– Pare să-ți poarte sâmbetele, Nan. S-a cam ofuscat când te-ai dus la culcare atât de brusc aseară.

– Ți s-a părut! râse Nan. Nu uita că peste câteva săptămâni voi fi o bătrânică măritată. Nu cred c-o să-l mai văd vreodată pe Gary Paling.

Dar în timp ce-și făcea datoria, când avionul uriaș ateriză la sol pe Heathrow, își aminti dintr-o dată cât de fericită se simțise în brațele lui Gary, dansând obraz la obraz în micul club de noapte.

Își repetă în gând că nu-l va mai vedea niciodată, însă de un lucru era sigură: nu-l va uita niciodată.

Aterizarea fu una de rutină. Semnând condica, Nan se îndreptă spre stația de autobuz. Kate o însoți, dar nu vorbiră prea mult.

La South Kensington, se despărțiră. Nan ajunse la micul apartament pe care-l împărțea cu Madge Ormston, când era la Londra.

Madge abia se trezise. Sosise de la New York la primele ore ale dimineții.

– Nan! strigă ea, strângându-și prietena în brațe. Mă bucur atât de mult să te văd! Cum te simți? Ți-a trecut gripa?

– Da, mulțumesc! Nan îi trimisese lui Madge o scrisoare, ca să nu-și facă griji văzând că nu mai venise la Londra. Aseară am fost deviați la Paris.

– Și noi abia am ajuns, declară Madge. Ceața s-a ridicat pe la trei dimineața. Am fost primul avion pe Heathrow după aproape douăsprezece ore.

Nan se duse să facă o baie și să se schimbe. Dincolo de ferestrele apartamentului, soarele palid de iarnă strălucea slab prin ultimele urme de ceață.

– Mă gândeam să mă duc să cumpăr câteva cadouri pentru Crăciun, spuse Madge, când Nan se întoarse în sufragerie. Magazinele londoneze arată foarte bine în perioada asta. Ai chef să vii?

Nan scutură din cap.

– Cred că azi o s-o iau mai ușor, Madge. Azi-noapte m-am culcat destul de târziu.

– Veselul Paris, hm? Lui Madge îi străluceau ochii. Nu te învinuiesc. Nici eu n-aș rata o șansă ca asta. Cu cine ai petrecut seara… cu frumosul ăla de Jim Horsley, sau cu copilotul lui? Mă tem că am uitat cum îl cheamă.

– Cu nici unul! răspunse Nan scurt, și nu mai continuă cu explicațiile.

Ochii lui Madge licăriră din nou.

– Atunci, cel care te-a dus să mănânci stridii și să bei șampanie la Maxim's trebuie să fi fost vreun distins magnat al petrolului, se plânse ea. Cum era, Nan? Ți-a făcut avansuri?

Nan se forță să zâmbească.

– Nicidecum, spuse ea și, dintr-o dată, spre oroarea ei și stupefacția prietenei, se prăbuși pe canapea, îngropându-și fața în mâini și suspinând de parcă i se rupea inima.

– Nan! Oh, Dumnezeule, ce am spus? strigă Madge. Sunt o proastă. Nu pot să-mi țin gura asta mare!

– … E în regulă, spuse Nan, scuturând agitată din cap. Sunt atât de arțăgoasă… Cred că din cauza gripei.

– Sau poate e criza dinaintea căsătoriei, spuse Madge. Majoritatea fetelor trec prin asta, cred, cu toate că încă n-am fos destul de norocoasă. Mai întâi trebuie să-mi găsesc un bărbat care să mă ceară de soție.

Își puse brațul pe umerii lui Nan și o îmbrățișă.

– O să fii bine când tu și Arthur al tău o să ieșiți împreună din biserică, declară ea. Fruntea sus, iubito, zâmbește! O să iau niște homar foarte costisitor, ca să ne răsfățăm.

Nan își suflă nasul și zâmbi.

– Ești o fată bună, Madge. O să fiu bine, acum. Ne vedem mai târziu!

Câteva minute mai târziu, Madge părăsi apartamentul, cu toate că pe fața ei se vedea că avea unele rețineri în s-o lase singură pe prietena ei.

Nan se duse în camera ei și se întinse pe pat.

Se gândi la mama și la tatăl ei, acum atât de departe, la Perth. De-ar fi putut să fie acum cu ei, ar fi fost atât de fericită…

Și Arthur!

Curând, vor fi soț și soție. Curând, va părăsi compania aeriană și va deveni casnică.

Odată ce se vor căsători, îndoielile și incertitudinea vor dispărea. Gândindu-se la asta, închise ochii.

Sosirea lui Madge o trezi. Se simțea mai vioaie și ochii îi străluciră poznaș când prietena ei pregăti homarul și salata.

– O.K.? întrebă Madge când se așezară la masă.

– Da! Îmi pare rău că m-am făcut de râs, Madge!

– Nu te mai gândi! râse cealaltă. E privilegiul miresei să plângă înainte de nuntă. Soțul îi va da prea puține ocazii să plângă după aceea. O s-o țină prea ocupată!

Mai târziu, Nan ieși la plimbare în Hyde Park. Ceața se dispersase și soarele palid strălucea prin aburul vag care plutea deasupra ierbii și a copacilor dezgoliți. Cele câteva vase de la Serpentine se oglindeau în apele liniștite și făceau cerculețe jucăușe în timp ce alunecau lent înainte.

Cât de diferită era Londra de Paris, se gândi Nan. Parisul era ca șampania, tonic și acidulat. Londra era ca un vin liniștit și delicios, bun de savurat în momentele de relaș.

Întunericul cobora încet când Nan plecă din parc și prinse un autobuz înapoi spre Chelsea.

Când să deschidă ușa apartamentului, auzi voci dinăuntru.

– Uite cine a venit să te vadă! se lamentă Madge când Nan intră pe ușă.

Gary îi zâmbi puțin nesigur.

– Ți-am luat adresa de la compania aeriană, explică el. N-au vrut să mi-o dea, dar le-am spus că e o chestiune de viață și de moarte.

– N-ar fi trebuit să spui asta! zise Nan.

– Dar e adevărat. Îți datorez niște bani. Ce poate fi mai important decât asta?

– Bani? se încruntă ea.

– Da! Mi-ai strecurat aseară un plic pe sub ușă. Erau prea mulți bani în el. Calculele tale au depășit cu mult realitatea.

Gary își scoase portofelul din buzunarul interior și-i întinse două bancnote.

– Haideți să bem un ceai! propuse Madge. Arăți de parcă ți-ar fi frig, Nan.

Se năpusti să pregătească ceaiul. Gary spuse cu voce joasă:

– Vreau să-mi cer din nou scuze pentru aseară. A fost atât de minunat până când… am stricat totul.

Nan se încruntă.

– Am fost de vină pentru că m-am comportat ca o mironosiță victoriană. Până la urmă, ce înseamnă un sărut între prieteni?

Fața lui se lumină.

– Așadar, sunt iertat?

– Desigur! zâmbi ea. Și acum, ar fi mai bine să mă duc s-o ajut pe Madge. Fă-te confortabil.

În mica bucătărie, Madge o privi cu ochi strălucitori:

– Deci el era partenerul tău de la Paris! Ce vicleană ești, Nan! Cred că e unul dintre cei mai arătoși bărbați pe care i-am văzut vreodată!

– Oh, Madge, ești culmea! râse Nan. Încă nu știu să fi existat vreun burlac despre care să nu fi spus că e „arătos“ sau „distins“.

– Ei bine, Gary Paling al tău e diferit. Are ceva ce le lipsește celorlalți. Madge turnă apă fierbinte în ibric. Mi-a spus că o să se stabilească la Londra. Am senzația c-o să-l văd destul de des!

Nan se întrebă de ce nu se putea entuziasma la cuvintele prietenei ei. Până la urmă, Madge – în afară de faptul că era foarte frumoasă – era o fată bună, cu un suflet mare. Cât despre Gary, era burlac și singur pe lume.

O prietenie care mai târziu putea duce la ceva mult mai intim era exact ce aveau nevoie Gary și Madge ca viețile lor să fie complete.

Totuși, când se întoarseră în sufragerie, Madge ducând tava, fu uluită la fiorul brusc de gelozie care o străbătu când Gary sări în picioare și luă tava din mâinile lui Madge.

Nan se mustră în sinea ei. Gary Paling nu însemna nimic pentru ea. Era logodită cu alt bărbat și curând, se va căsători cu el.

Dacă Madge și Gary se îndrăgosteau unul de celălalt, bravo lor! Cine era ea să se agite atât?

– Fetelor, ce ziceți, ieșim în seara asta? întrebă Gary. Am putea să luăm masa și apoi să mergem la un spectacol.

– Super! exclamă Madge, extaziată. Se uită la prietena ei.

– Ce spui, Nan?

Dar Nan scutură hotărâtă din cap.

– Îi pare rău să fiu spărgătoarea de distracții, spuse ea. Dar vreau să mă culc devreme. Mâine dimineață plec devreme spre casă.

O clipă, văzu dezamăgirea din ochii lui Gary. Fu surprinsă să afle că se bucura. Evident, Madge nu-l orbise complet încă!

Încercară s-o facă să se răzgândească, dar rămase neclintită.

– Vin să te iau la șapte, Madge, spuse Gary și se ridică să plece.

– Voi fi gata! Madge se uită la Nan. Ești sigură că n-o să te răzgândești, Nan?

– Foarte sigură! Nan îi întinse mâna lui Gary. S-ar putea să dorm când vii după Madge, așa că rămas-bun, Gary. Îmi pare bine că te-am cunoscut.

Era ceva în ochii lui – putea fi o rugăminte – dar nu se lăsă îmbunată. Gary îi reținu mâna câteva clipe.

– Sper să fii foarte, foarte fericită, Nan, spuse el, apoi se întoarse brusc și se grăbi pe ușă.

După ce Madge îl conduse, reveni încruntată:

– Nu văd de ce nu puteai să vii cu noi, Nan, spuse ea supărată. Ai mai zburat și altă dată după doar câteva ore de somn.

– Nu obișnuiesc să mă joc de-a însoțitoarea de cupluri, spuse Nan și, luând tava, se duse în bucătărie să spele vasele.

Capitolul 13

Arthur aștepta la aeroport când avionul ateriză la Sydney.

O strânse în brațe pe Nan și o sărută pasional.

– Iubito! Mă bucur atât de mult că te-ai întors!

Era surprinsă de primirea lui plină de entuziasm. Lui Arthur, care în mod normal era cumpătat și cuviincios, nu-i stătea în obicei să-și arate astfel sentimentele în public.

– N-am fost plecată decât câteva zile, îl dojeni ea cu blândețe.

– Mi s-au părut secole! Ei bine, hai să mergem la mașină. E în parcare.

O ținea de braț de parcă se temea că ar putea să evadeze. De mai multe ori, în timp ce o grăbea prin mulțime, se uită la ea, ca și cum vroia să se asigure că era încă acolo.

În mașină, în timp ce Arthur conducea, îi spuse:

– Nu obișnuiești să-ți iei liber ca să mă întâmpini, Arthur. Nu ești atât de ocupat ca de obicei?

El îi zâmbi.

– Cineva a anulat o întâlnire. Am rămas liber pe neașteptate. M-am gândit: „mă duc s-o iau pe Nan. Ar fi frumos să ies o oră-două din birou într-o după-amiază așa de minunată!“

Era, într-adevăr, o după-amiază frumoasă. Simțind căldura soarelui pe umeri, stând în coupé-ul deschis al lui Arthur, Nan se gândi la dimineața rece și umedă pe care o lăsase ieri în îndepărtata Londră.

Se uită cu coada ochiului la logodnicul ei.

Era îmbrăcat într-un costum gri deschis, cu o cravată asortată, foarte diferite de sacoul negru și pantalonii cu dungă pe care obișnuia să le poarte la serviciu.

Se concentra la condus; cu ochii pătrunzători și albaștri uitându-se atenți prin parbriz. Își ținea buzele strânse. Mâinile țineau volanul atât de strâns, încât încheieturile degetelor i se albiseră.

La un moment dat, un motociclist apăru din spatele lor și-i depăși, claxonând.

Arthur mormăi în barbă ceva ce Nan nu înțelese, dar presupuse că era o remarcă nu tocmai ortodoxă la adresa celuilalt șofer.

Arthur lua condusul foarte în serios, așa cum făcea cu orice lucru. La volan, era întotdeauna tensionat și iritabil, Nan știa foarte bine.

Fu bucuroasă când ajunseră în sfârșit la doamna Hastings.

– Urc cu tine, spuse Arthur, fără să aștepte o invitație. Vreau să-ți spun ceva.

Doamna Hastings se uită de la parter cum urcă. Nan îi zâmbi, dar nu se opri.

Se întreba ce avea logodnicul ei să-i spună. Lui Arthur nu-i stătea în fire să fie așa de misterios.

Când ajunseră la apartamentul ei, Nan își scoase jacheta-uniformă și, cu un suspin de ușurare, se întoarse spre bărbatul care stătea cu fața la fereastră, cu spatele la ea.

– Ce vroiai să-mi spui?

Arthur se întoarse cu un zâmbet.

– Vreau să ne căsătorim, Nan, cu cât mai repede, cu atât mai bine, spuse el cu voce scăzută.

Cuvintele lui îi tăiară respirația. Rămase uitându-se la el, fără să scoată o vorbă.

Veni lângă ea și o luă în brațe.

– Ei bine, Nan, ce spui? Aș putea obține un certificat special. Aș îndrăzni să spun că cei de la compania aeriană ți-ar da câteva zile libere. Am putea să mergem la Perth să-i vedem pe ai tăi. N-ar fi o lună

de miere cum se cuvine, știu, dar putem să ne luăm o vacanță mai lungă mai târziu. După ce pleci definitiv de la companie.

– Dar, Arthur, nu m-am gândit nici o clipă c-o să-mi propui din senin una ca asta!

– Ideea mi-a venit aseară. N-am putut să dorm și am început să mă gândesc. Mi s-a părut că ne irosim viața, tu de cealaltă parte a globului, eu ducând o existență de burlac într-un apartament minuscul și mizer. Dintr-o dată, mi-am dorit mai mult decât orice să fim împreună. Ce spui, Nan?

O ținea de mâini și o privea în ochi. Și întâlnindu-i privirea pătrunzătoare, Nan se gândi că poate asta era soluția. Cel puțin, ar face ceva constructiv. În loc să se perinde în jurul lumii, se va putea stabili la casa ei și să lase în urmă toate îndoielile și incertitudinile.

Îi zâmbi lui Arthur.

– Mă căsătoresc cu tine când vrei, Arthur, îi spuse cu voce scăzută.

Ceva – triumf? încântare? – se aprinse o clipă în ochii lui, apoi o sărută nerăbdător și înfometat.

– O să cer imediat un certificat, spuse el, jucându-se cu buzele ei. Ăsta e avantajul faptului că sunt avocat. Știu cum să grăbesc astfel de lucruri!

Îi dădu drumul și ieșiră împreună pe balcon să privească panorama însorită de dedesubt și să vorbească despre viitor.

– Iar eu o să cer o vacanță de câteva zile, promise Nan; apoi, după o scurtă ezitare: unde… vom locui după ce ne vom fi căsătorit, Arthur?

El își privea palmele îngrijite.

– Depinde dacă te-ai hotărât sau nu să păstrezi casa de la New Point, spuse el încet. Acolo mi-ar plăcea să locuim, dar, desigur, decizia îți aparține. Nu știu ce ai hotărât să faci.

În momentul acela, știu că nu mai putea tergiversa lucrurile. Arthur va fi soțul ei. Trebuia să încerce să fie de acord cu ideile lui.

La urma urmelor, Gary îi spusese destul de clar că nu va accepta casa, chiar dacă i-o ceda.

– În regulă, spuse ea. Atunci acolo o să locuim, dacă așa vrei, Arthur.

El îi sărută mâna.

– Putem fi foarte fericiți acolo, murmură el. Într-adevăr, foarte fericiți.

Arthur avea capul plecat, așa că Nan nu văzu licărirea de satisfacție din ochii lui. Obținuse ce vrusese.

Fusese chiar mai ușor decât crezuse.

***

Ofițerul de personal de la compania aeriană ascultă cu simpatie cererea lui Nan.

– Așadar, te căsătorești mai devreme decât ai crezut, domnișoară Maitland! spuse ofițerul. Felicitări! Cât despre zilele libere, nu cred să fie vreo problemă. De fapt, cred că oricum trebuia să-ți iei un concediu. Nu ți-ai luat toate zilele libere la care aveai dreptul pentru că ai lucrat suplimentar în folosul companiei.

Nan îl sună pe Arthur să-l anunțe că putea fixa ceremonia cât mai curând posibil.

– Am fixat-o deja, chicoti el. Marțea viitoare sau niciodată. E bine pentru tine?

Marțea viitoare! Lui Nan i se păru că-i stă inima în loc. Dumnezeule, era peste trei – nu! – patru zile!

– Ei bine? Ce spui? Vocea lui Arthur avea un ton anxios. Poți să ajungi?

Nan zâmbi.

– Voi fi pregătită, promise ea. Unde ne vom căsători?

– La Oficiul Stării Civile! Vreo obiecție?

Dintr-o dată, Nan se imagină mai mică, stând în vârful patului și plănuindu-și nunta cu un bărbat care, până la momentul acela, nu apăruse încă în peisaj.

Întotdeauna își imaginase o nuntă în rochie albă, la biserică, cu cavaleri și domnișoare de onoare, și cu

plasatori. Mama ei suspinând în tăcere în primul rând și tatăl ei stându-i alături, plin de mândrie și așteptând să-și încredințeze fiica tânărului chipeș de lângă ea.

Oftă și zâmbi cu tristețe.

– La Oficiul Stării Civile e în regulă.

– Asta-i fata mea! o aprobă Arthur. Am putea să mergem la Preth să-i vedem pe ai tăi, după ceremonie.

– Cred că da!

Spera că mama ei nu va fi dezamăgită că nu fusese invitată la ceremonie, cu toate că va avea loc într-o încăpere mohorâtă a primăriei.

Apoi se înveseli amintindu-și că mama ei va fi atât de fericită că Arthur și ea vor petrece câteva zile la Perth după căsătorie, încât nu se va supăra că nu participase la scurta ceremonie de la Oficiul Stării Civile.

Arthur continuă, spunându-i că nu se vor vedea prea mult în zilele următoare, căci avea multe lucruri de rezolvat înainte de plecare.

– E în regulă, îl asigură ea. Și eu o să fiu ocupată cu cumpărăturile.

– O să trec pe la tine de câte ori o să pot, promise el. Și, desigur, o să vorbim mult la telefon.

Când închise, Nan o sună pe mama ei ca s-o pună la curent cu noutățile. După cum se așteptase, doamna Maitland fu emoționată și încântată, deși

recunoscu că era puțin dezamăgită că ceremonia nu va fi la Perth, unde aveau atâția prieteni de familie.

– Arthur nu vrea prea multă vâlvă, mamă. În afară de asta, să ne căsătorim acasă ar însemna o întârziere, căci nu mi te închipui lăsându-mă să merg la altar îmbrăcată altfel decât într-o rochie albă, bogată, și cu un buchet de liliac!

– Câtă dreptate ai! chicoti mama ei. Și acum, trebuie să mă grăbesc să-i spun tatălui tău vestea cea mare! Sună-mă mâine, Nan, și ține-mă la curent. Nu vreau ca din pricina depărtării să nu aflu fiecare mișcare pe care singurul meu copil o face într-un moment atât de important!

Nan închise, cu zâmbetul pe buze. Biata mamă! Cât de mult i-ar fi plăcut să se implice în nunta fiicei ei!

În ziua următoare, se gândi că, dacă vor locui în casa domnișoarei Marsden, ar fi bine să se ducă până acolo și să facă puțină curățenie. Probabil mai trebuia cumpărate câteva lucruri. Era puțin probabil să aibă aceleași gusturi cu ale domnișoarei Marsden și se putea ca multe lucruri să trebuiască înlocuite: vasele de la bucătărie, așternuturile, prosoapele. Mobilă nouă puteau cumpăra după ce se vor căsători.

Hotărî să nu-l roage pe Arthur s-o ducă la New Point. Era ocupat și nu i-ar plăcea să fie întrerupt.

Aflase că exista o rută de autobuz de-a lungul autostrăzii de nord, și dacă mergea cu transportul în comun, putea ajunge la capătul cărării care conducea în spatele casei.

După-amiază, plecă. Călătoria cu autobuzul dură aproape o oră și era ora patru când Nan ajunse la poarta din zidul care înconjura proprietatea pe care i-o lăsase domnișoara Marsden.

Străbătu zona împădurită și ajunse la mica grădină pe care bătrâna o cultivase în jurul casei.

Privi câteva clipe clădirea înainte să deschidă ușa cu cheia.

Soarele se ascunsese în spatele unui nor și oceanul de dincolo de stâncă arăta cenușiu și inert. O briză ușoară bătea dinspre apă și Nan tremura; își dorea să-și fi luat o jachetă sau un cardigan.

Conștientiză dintr-o dată genul de viață pe care o va avea în locul acesta izolat, în mijlocul iernii. Astăzi, în miezul verii, era destul de tăcut; dar cu rafalele de vânt vuind în spatele stâncii și cu ploaia șiroind pe ferestre, va fi la fel de izolată ca pe o insulă pustie.

Se încruntă. Ce viziuni sumbre născocea!

Acesta va fi noul ei cămin. Aici va fi o soție fericită, poate mai târziu mămică.

Potrivi cheia în yală și deschise. Primul lucru pe care-l făcu fu să ridice toate jaluzelele și să lase soarele înăuntru.

Se uită în jur. Puțină culoare ici-colo, mult luciu pe mobila mai degrabă mată și va face minuni.

Va transforma căsuța într-un cămin demn de toată mândria, un loc spre care un bărbat extenuat se va grăbi fericit la sfârșitul orelor de serviciu.

Nan se încordă dintr-o dată și se uită în direcția ușii.

I se păru că auzise un motor de mașină. Acum încetase, ca și cum mașina oprise pe cărarea de dincolo de poartă. Tăcerea fu ruptă de zgomotul unei portiere închise, când cel de la volan coborî din mașină.

Se duse la fereastră și se uită la zona pădurosă. Cine putea trece pe aici? Vreun negustor local care încerca să-și vândă marfa?

Totuși, cine ar fi putut să știe că era aici? Nu pomenise nimănui de intenția de a vizita astăzi casa. Nu-i spusese nici măcar lui Arthur.

I se făcu dintr-o dată frică. Era un loc foarte singuratic. Văzând poarta lipită de zid și o siluetă solidă apărând, hotărî că nu va deschide ușa până nu se va convinge că vizitatorul era inofensiv.

Urmări cum silueta se apropie de casă și-și simți inima cât un purice.

Căci îl recunoscuse pe noul venit.

Era domnul William Mallory, care fusese în zborul de la Londra la Sydney, bărbatul cu care se întâlnise Arthur la cafenea, în urmă cu câteva zile.

Capitolul 14

Se ascunse în spatele ușii, cât timp domnul Mallory se apropie de casă. Se întreba dacă să pretindă că nu era acolo, în speranța că el va pleca, sau să deschidă ușa și să afle ce vroia.

Așteptă să bată la ușă. Dar, spre surpirnderea ei, pașii greoi trecură pe lângă ușa de la intrare, ocolind casa.

Se furișă pe vârfuri lângă o fereastră și trase cu ochiul.

Domnul Mallory se oprise pe marginea stâncii și privea oceanul care strălucea în lumina soarelui de după-amiază.

De unde stătea, îi putea vedea expresia. Era una de satisfacție, ca și cum s-ar fi gândit la ceva foarte plăcut.

Bărbatul se întoarse și traversă stânca spre granița proprietății. De acolo privi înapoi și ochii îi coborâră asupra casei și a zonei împădurite de dincolo de aceasta.

Când se apropie din nou de casă, Nan se întoarse la ușă. Fruntea ei netedă era ușor încruntată.

Dar, până la urmă, era pe proprietatea ei. Avea dreptul să știe de ce bărbatul acesta se plimba pe acolo ca și cum ar fi fost a lui.

Auzind că pașii lui se îndepărtează, deschise ușa.

– Bună ziua! spuse ea. Vă pot ajuta cu ceva?

El o privi cu ochi speriați, ca și cum ar fi fost o fantomă.

– Oh… nu știam că e cineva aici, se bâlbâi el.

Înainte să mai poată spună ceva, bărbatul continuă spășit:

– Dacă aș fi știut că sunteți înăuntru, aș fi bătut la ușă, desigur. Dar n-a mai fost nimeni niciodată aici.

– Așadar, ați mai fost aici?! se miră ea.

Nu-i răspunse la întrebare, dar zâmbi și spuse:

– Sunteți stewardesa din avionul cu care m-am întors de la Londra de curând!

Ea încuviință.

– Da, v-am recunoscut, domnule Mallory.

– Așadar, îmi știți numele.

– Am o memorie bună! Oricum, v-am mai văzut de atunci.

Bărbatul se încruntă.

– Da? Pot să vă întreb când?

– Cu logodnicul meu, domnul Arthur Clayton.

– Îl cunosc pe domnul Clayton, e adevărat, recunoscu el. Lucrează cu avocații mei.

Văzând că Nan tace, sugeră să intre amândoi în casă.

– Mă bucur că am ocazia să vorbesc cu dumneavoastră, domnișoară… Să vedem! Mă tem că nu știu numele dumneavoastră, domnișoară…?

– Nan Maitland.

Se dădu deoparte ca să-l lase să intre. El ezită și Nan îl conduse în mica sufragerie.

– Acum, domnule Mallory, despre ce e vorba? întrebă ea. Spuneați că vreți să stați de vorbă cu mine.

Bărbatul privi în jur.

– Domnul Clayton nu v-a spus nimic despre interesul meu pentru proprietatea aceasta, înțeleg?

Pulsul lui Nan se acceleră. Ce însemna asta? Cum era posibil ca bărbatul acesta să fie interesat de casa ei, când ea și Arthur intenționau să locuiască aici după ce se căsătoreau?

– Nu! Ar fi trebuit să-mi spună? întrebă ea pe un ton glacial.

– Dânsul mi-a spus că ați moștenit proprietatea domnișoarei Marsden când m-am întors de la Londra, deși nu mi-a spus numele dumneavoastră. Vedeți, intenționasem să mă duc la domnișoara Marsden, în Anglia. Am fost acolo cu o altă afacere și unul din asociații mei mi-a spus că domnișoara Marsden își vizitează țara natală. Oricum, după cum știți, a murit la spital și avocatul mi-a spus că și-a făcut un testament și și-a lăsat proprietatea unei fete care a ajutat-o în avion. Așa că m-am întors în Australia cu același avion în care erați de serviciu, cu toate că atunci nu v-am spus nimic, nefiind sigur că sunteți persoana în cauză – avocatul a refuzat să-mi dea numele dumneavoastră. Am hotărât să lămuresc lucrurile cu avocații mei de la Sydney înainte să acționez, și domnul Clayton a fost cel cu care am stat de vorbă.

Lui Nan i se făcu dintr-o dată frig. Ce însemnau toate astea? De ce ținuse domnul Mallory să discute cu domnișoara Marsden la Londra?

– Aveți o proprietate foarte frumoasă, domnișoară Maitland, spuse domnul Mallory, ducându-se la fereastră și uitându-se la ocean. Sunt interesat în mod special să dezvolt coasta aceasta, vreau să construiesc case moderne pentru directorii executivi care lucrează în Sydney.

– Continuați! îl îndemnă Nan, cu o voce joasă și înghețată.

– După cum i-am spus domnului Clayton, sunt pregătit să vă fac o ofertă substanțială pentru casă și terenul care o înconjoară, domnișoară Maitland…

– Dar v-a spus că este logodit cu mine?

– Da! Când i-am explicat unde se situează, mi-a spus: „oh, tânăra despre care vorbiți este logodnica mea, domnișoara Nan Maitland. Urmează să ne căsătorim curând."

– Continuați!

– A spus c-o să vorbească și cu dumneavoastră. M-a rugat să nu vă abordez direct până când nu discută cu dumneavoastră.

Nu era de mirare că vroia să se căsătorească cât mai curând posibil, se gândi Nan cu amărăciune. Trebuia să fi știut că dacă va afla că terenul și casa sunt valoroase, voi avea și mai multe rețineri în a i le lua lui Gary.

Trebuia să se fi gândit că, fiind soția lui, îl va lăsa să se ocupe de toate. I-ar fi fost mult mai greu să se opună, odată ce se căsătoreau.

Domnul Mallory veni mai aproape de ea.

– Vă simțiți bine, domnișoară Maitland? Sunteți destul de palidă.

– Sunt bine! Se forță să zâmbească. Cred că aș vrea să cântăresc mai bine ce mi-ați spus, domnule Mallory.

– Dar nu v-am spus cât sunt dispus să vă ofer pentru proprietate, spuse el. I-am spus domnului Clayton că aș merge până la cincispreceze mii de lire. Mi-a spus că va discuta suma cu dumneavoastră și va vedea dacă veți fi de acord.

– E o sumă uriașă, se auzi Nan spunând.

– Mă bucur că sunteți de părerea asta, domnișoară Maitland. Ar trebui să pot ridica patru, poate chiar cinci case de genul celor la care m-am gândit, pe terenul acesta. Cu toate celelalte costuri, cincisprezece mii pentru teren este suma maximă care ar merita investiția.

– Înțeleg! Poate că mă lăsați acum, domnule Mallory. Sunt sigură că domnul Clayton o să vă anunțe ce am decis cu privire la oferta dumneavoastră.

Bărbatul ezită.

– Nu întârzia prea mult cu decizia, draga mea. Este o locație foarte bună pentru proiectul meu, dar mai sunt și altele.

Își ridică pălăria și se îndreptă spre ușă. Nan îi deschise, reuși cumva să-i zâmbească în clipa în care trecu pe lângă ea, apoi închise ușa și rămase cu ochii închiși, ascultând cum pașii lui se sting în depărtare.

Cât timp stătuse acolo, Nan nu știa. Dar după un timp, scoase un oftat adânc și se duse, clătinându-se, în sufragerie.

Se prăbuși într-un scaun și rămase privind în gol.

Cum putuse Arthur să facă așa ceva? Știuse tot timpul că terenul și casa valorau mult. O convinsese să nu-i dea casa lui Gary Paling, nu pentru că vroia să fie căminul lor după ce se căsătoreau, ci pentru că domnul Mallory era dispus să le ofere o mulțime de bani pentru ea.

Știa că n-ar fi acceptat niciodată banii, dacă oferta i-ar fi fost făcută direct ei, se gândi Nan, și se simți dintr-o dată furioasă pe bărbatul cu care fusese atât de aproape să se mărite.

Se ridică în picioare. În ochii ei strălucea acum o licărire rece și hotărâtă.

Se îndreptă spre ușă, fără să mai aștepte măcar să tragă la loc jaluzelele.

Încuind ușa după ea, străbătu cărarea. Probabil nu va trece nici un autobuz la ora aceasta, dar prefera să

meargă pe jos până o prindea din urmă decât să mai zăbovească la casă.

Avea un singur gând: să ajungă la bărbatul în care avusese încredere, cel pe care acceptase să-l ia în căsătorie, și să-l înfrunte cu jocul lui dublu.

Când ajunse în stația de autobuz de pe autostrada principală, se uită pe orarul din rama pe de stâlp.

Următorul autobuz trecea pe acolo abia peste o oră. Era pe cale să se întoarcă și să pornească pe jos către Sydney, când o mașină opri lângă ea.

Geamul de pe partea ei fu coborât și o voce feminină spuse:

– Vă putem duce undeva? Mergem în oraș.

Erau un cuplu de vârsta a doua, soț și soție. Nan zâmbi slab.

– Sunteți foarte amabilă, spuse ea. Autobuzul trece abia peste o oră.

Femeia se aplecă și-i deschise portiera. Nan urcă în spate și, așezându-se, închise ochii.

Dar femeia era evident bucuroasă să aibă cu cine să vorbească și o bătu pe Nan la cap cu detalii neinteresante despre familia, casa și slujba soțului ei.

La început, Nan fu atentă, dar când își dădu seama că femeia nu vroia decât audiență, se mulțumi să-i

răspundă din când în când cu câte un nu sau da, gândindu-se în continuare la problemele ei.

În jumătate de oră, ajunseră în oraș.

– Unde vreți să vă las? întrebă bărbatul.

– La colțul primei străzi, spuse Nan, și când mașina opri lângă bordură, mulțumi cuplului și coborî.

După ce mașina plecă, Nan traversă strada. Arthur trebuia să fi plecat de mult de la birou. Presupunea că se întorsese la apartamentul lui.

Grăbi pasul. Cu cât lămurea mai repede lucrurile cu el, cu atât mai bine.

Nu va pune geană pe geană în noaptea asta până nu-i va spune lui Arthur exact ce gândea despre el.

Dar când ajunse la clădirea unde locuia Arthur, o aștepta o mare dezamăgire. Ușa era încuiată și când sună, nu răspunse nimeni.

Se întoarse la apartamentul ei din casa doamnei Hastings. Presupunea că Arthur lua cina la restaurantul obișnuit.

Până să intre în casă și să înceapă să urce scările spre camerele ei, furia dispăruse. Acum, se simțea mizerabil, deprimată.

Dacă nu l-ar fi întâlnit niciodată pe Arthur; sau pe domnișoara Marsden!

Atunci, toate complicațiile care se născuseră odată cu primirea moștenirii n-ar mai fi existat niciodată. Ar fi fost doar Nan Maitland, stewardesă pe ruta Sydney-Londra, cu sarcini de îndeplinit și fără să trebuiască să-și facă griji pentru nimeni altcineva decât pentru ea însăși.

Oftă și întinse mâna să deschidă ușa de la sufragerie.

Apoi îngheță, cu mâna întinsă.

Căci auzi pe cineva mișcându-se în spatele ușii.

Vocea doamnei Hastings răsună de jos:

– A trecut domnul Clayton pe aici! I-am spus că e în regulă dacă vă așteaptă înăuntru.

Nan se forță să se deplaseze în capul scărilor.

– Mulțumesc, doamnă Hastings! strigă ea.

Apoi, trăgând adânc aer în piept, strângând din buze și cu ochii strălucindu-i de furie, se întoarse la ușa ei.

Capitolul 15

Arthur privea pe fereastră. Se întoarse când Nan intră în cameră.

– Bună, iubito! strigă el vesel. Am hotărât să vin și să mergem să cinăm împreună.

Zâmbind, veni spre ea vrând s-o ia în brațe. Dar Nan scutură din cap.

– Nu mă atinge! spuse ea, și când Arthur o privi, nevenindu-i să-și creadă urechilor, continuă: tocmai am avut o discuție interesantă cu un prieten de-al tău – la casa doamnei Marsden.

– Un prieten de-al meu! murmură el; dar acum ochii lui păreau conștienți și trupul lui solid neclintit.

– Da, un anume domn Mallory! Îți spune ceva numele?

Arthur se încruntă.

– Nu sunt sigur. Știu un domn Mallory. E un client de la firmă. Dar nu văd…

– Cum de m-ar interesa? Asta vroiai să spui, Arthur?

– Ei bine, da!

– Poate îți amintești că te-am văzut cu domnul Mallory într-o cafenea. Ți-am menționat despre asta în aceeași seară, când ne-am întâlnit, dar nu mi-ai spus nimic despre el, decât că e un client.

– De ce aș fi făcut-o?

Nan scutură din cap. Ochii îi erau plini de dispreț.

– Arthur, cu siguranță știi despre ce am discutat în după-amiaza asta cu domnul Mallory, când n-am întâlnit la casă!

– De ce a venit acolo să te vadă? Nu mi-ai spus că trebuie să te întâlnești cu el.

– Nu știa că sunt acolo. L-am prins dând târcoale și l-am întrebat ce dorește. Și… mi-a spus!

Ochii ei acuzatori îl sfredeleau. Arthur se întoarse la fereastră, rămânând cu spatele la ea.

– Presupun că ți-a spus că vrea să construiască pe coasta de la New Point… spuse el, cu voce joasă.

– Da! Mi-a oferit cincisprezece mii de lire pentru casă și teren. Adăugă cu amărăciune: știai de mult despre asta, nu-i așa, Arthur?

– Și dacă știam? Ca avocat, trebuie să respect confidențialitatea clienților firmei. Știam că domnul

Mallory și compania lui erau constructori, știam că vroia pământul pe care se află casa domnișoarei Marsden. Știam toate astea înainte ca domnișoara Marsden să-ți lase totul ție, nu nepotului aceluia al ei. Dar nu vroiam să-ți pomenesc nimic până nu aflam mai multe despre planurile lui. Eu…

– Dar ai făcut tot ce ți-a stat în putință să te asiguri că nu-i cedez casa lui Gary Paling. Și ai grăbit planurile de căsătorie astfel ca, înainte să aflu de intențiile domnului Mallory, să fiu deja soția ta.

Arthur se întoarse, furios. Ochii lui aruncau văpăi.

– Lucrurile astea trebuie controlate atent. Ce știi tu despre chestiuni de genul ăsta? Am lucrat la o mulțime de cazuri asemănătoare. Singura mea grijă a fost să obțin cât mai mult de la domnul Mallory, de dragul tău. Cincisprezece mii de lire este o sumă mult prea mică. Ar trebui să plătească cel puțin douăzeci de mii!

– Ești sigur că făceai toate astea pentru binele meu? Nan râse, dar râsul nu părea deloc amuzat. Arthur, se pare că trebuie să mă crezi realmente proastă. Nu mi-ai spus pentru că ți-a fost teamă că dacă aud că e vorba de atâția bani, cu siguranță i-o cedez lui Gary, fiind cea mai apropiată rudă. N-aș fi acceptat niciodată banii pentru mine.

– Dar a fost dorința domnișoarei Marsden ca tu să…

– Înainte să moară, era o bătrână bolnavă și obosită. Dacă ar fi fost sănătoasă, n-ar fi făcut niciodată un astfel de testament.

– Nu poți fi sigură…

– De un singur lucru pot fi sigură, țipă Nan, și acela e că intenționai să te căsătorești cu mine înaine să aflu că domnul Mallory e interesat de proprietatea de la New Point! N-ai avut niciodată nici cea mai mică intenție să locuim acolo. N-ai vrut decât banii!

– N-ai nici un drept să spui asta! spuse el, mânios. Vroiam să ne căsătorim pentru că te iubeam!

Uitându-se la el, se întrebă cum putuse vreodată să se îndrăgostească de el. Acum, nu mai simțea decât dispreț și silă.

Începu să-și scoată de pe deget inelul pe care i-l dăduse.

Arthur văzu ce făcea și scutură din cap. Furia de pe chipul lui păli.

– Nan, am făcut ce am făcut pentru binele tău. Crede-mă, mă descurc mai bine decât tine cu oamenii de teapa lui William Mallory. Știam că dacă ar vorbi cu tine, ar exista pericolul să accepți o sumă mai mică decât valoarea proprietății. Nici măcar nu i-am spus unde stai…

Nan îi întinse inelul.

– Degeaba, Arthur, șopti ea. N-aș putea să mai am vreodată încredere în tine. Ai vrut să te căsătorești cu mine mai întâi, și apoi să-mi spui despre propunerea lui Mallory. Ai fi avut mult mai multe șanse să mă influențezi, odată ce aș fi devenit soția ta decât dacă aș fi fost încă independentă și aș fi putut să iau singură o hotărâre.

– Nu e adevărat…

– Oh, ba da, este. Banii înseamnă pentru tine mai mult decât mine. Întotdeauna a fost așa!

– N-ai nici un drept să spui asta!

– Am tot dreptul. Și acum, ar fi mai bine să pleci. Și data viitoare când te întâlnești cu domnul Mallory, spune-i că terenul nu e de vânzare. Cel puțin, nu de către mine.

Arthur o prinse de braț. Strânsoarea era dureroasă, dar Nan nu se plânse. Chipul lui era schimonosit într-o expresie urâtă.

– Ești o proastă dacă-i cedezi casa lui Paling! Domnișoara Marsden a vrut ca tu s-o ai…

Nan se eliberă din mâinile lui, apoi puse inelul pe masă, văzând că Arthur îi ignoră mâna întinsă.

– Noapte bună, Arthur. Nu cred că vreau să te mai văd vreodată.

Apoi se duse spre dormitorul ei. Arthur privi în urma ei, apoi, când dispăru înăuntru, mai zăbovi câteva clipe, neștiind ce să facă în continuare.

Dintr-o dată, resentimentele și furia exlodară în el. Luând în grabă inelul, îl vârî în buzunarul jachetei, privi pentru ultima oară în direcția dormitorului ei, apoi ieși din apartament, trântind ușa în urma lui.

***

În noaptea aceea, Nan abia dacă dormi. Dimineață, se duse la serviciu și semnă din nou condica.

Avea un singur lucru în minte: să se întoarcă la Londra și să-l vadă pe avocatul domnișoarei Marsden. Simțea că nu va mai avea odihnă până nu-i va ceda casa și terenul lui Gary Paling, moștenitorul de drept.

Cea mai dificilă sarcină fu să le scrie o scrisoare părinților ei, spunându-le că rupsese logodna cu Arthur.

„Pur și simplu ne-am dat seama că nu suntem potriviți unul pentru celălalt“, explică ea, hotărând că era mai bine să le ascundă adevărul și să-i scutească de durere.

Decise să le scrie, decât să le dea telefon. Pusă față în față cu grija iubitoare și compasiunea mamei, știa că ar fi cedat nervos și i-ar fi spus totul.

În ziua următoare, se prezentă la aeroport. Spre ușurarea ei, fusese repartizată pe o navă cu al cărei echipaj nu mai lucrase niciodată.

Simțea că n-ar fi putut suporta curiozitatea lui Kate Darnley, căci cu siguranță, povestea cu certificatul de căsătorie trebuia să fi ajuns la urechile prietenilor ei și ar fi vrut să știe de ce planurile ei se schimbaseră atât de brusc.

Zborul fu lipsit de evenimente.

Când avionul ateriză la Heathrow, ieși prin Turnul de Control imediat ce termină serviciul și se duse în stația de autobuz.

Aliniindu-se la terminalul din South Kensington, ezită. Era miezul după-amiezii. Intenționase să se ducă direct la apartament, dar acum se întreba dacă nu era mai bine să meargă mai întâi la biroul de avocatură.

Dacă se vedea cu Madge și prietena ei afla ce intenționa să facă, era posibil s-o facă să se răzgândească.

Se așeză la coada pentru taxiuri. Un sfert de oră mai târziu, se îndrepta spre birourile Sanderson, Rigby and Baines.

Domnul Rigby o lăsă să aștepte o jumătate de oră. Când în cele din urmă fu poftită înăuntru, avocatul se ridică de la birou, cu ochi întrebători.

– Bună ziua, domnișoară Maitland. Nu mă așteptam să mai treceți pe aici. Îmi imaginez că ați venit să vedeți cum progresez în cazul averii domnișoarei Marsden.

Nan scutură din cap.

– Am venit să fac ce ar fi trebuit prima dată când ne-am întâlnit, imediat după decesul domnișoarei Marsden.

Avocatul se încruntă.

– Ce anume?

– Vreau să întocmiți un document prin care, semnându-l, să renunț la orice pretenție asupra proprietății pe care am primit-o prin testament de la domnișoara Marsden, declară Nan.

Rigby o privi uluit.

– Nu… nu vreți să acceptați casa și terenul de la New Point?

– Nu! Vreau să mă asigur că vor reveni nepotului domnișoarei Marsden. Ar fi trebuit să le moștenească de la bun început.

– Dar… dumneaei a vrut să fie ale dumneavoastră!

– A fost doar un capriciu al unei femei bătrâne și bolnave. Gary Paling e cea mai apropiată rudă a dânsei. N-aș putea accepta niciodată moștenirea, știind asta. Mai ales acum, adăugă ea în șoaptă.

– S-a întâmplat ceva ce v-a făcut să vă răzgândiți, domnișoară Maitland?

Nan ezită, apoi decise să-i spună totul avocatului.

– Un constructor mi-a oferit cincisprezece mii de lire pentru casă și terenul din jur. N-aș putea accepta niciodată o astfel de sumă. N-ar fi cinstit.

– Hm, fără îndoială, asta aduce o nouă perspectivă asupra lucrurilor, spuse domnul Rigby. Presupun că persoana interesată este un domn pe nume Mallory. A venit să mă vadă la scurt timp după decesul domnișoarei Marsden. Am refuzat să-i dau numele dumneavoastră. I-am spus doar că sunteți o stewardesă care a ajutat-o pe bătrână când i s-a făcut rău în avion, în timpul călătoriei spre Anglia.

Nan se aplecă puțin. Fața ei mică și ovală arăta nefericită.

– Domnule Rigby, trebuie să vă dați seama că nu pot primi toți banii aceia, știind cât de sărac este domnul Paling. Vreau să întocmiți un act de donație, sau cum se numește, și eu voi semna.

Avocatul se încruntă.

– De ce nu discutați cu domnul Paling înainte să luați o decizie finală și irevocabilă? S-ar putea să vă sugereze să împărțiți banii.

Nan scutură violent din cap.

– N-aș putea face asta. Nici nu vreau să-l mai văd vreodată pe domnul Paling. Prefer să renunț la toate drepturile moștenite asupra proprietății domnișoarei Marsden și să i le cedez lui. Faceți, vă rog, asta?

Rigby își dădu seama că era hotărâtă, dar scutură din cap.

– Nu-mi place, dar… ei bine, dumneavostră sunteți clientul. Dacă asta doriți, sunt nevoit să vă

urmez instrucțiunile. Voi pregăti ceva și apoi puteți veni să semnați. Îmi puteți da numărul dumneavoastră de telefon de la Londra?

Nan i-l dădu.

– Mâine voi fi toată ziua aici, spuse ea, ridicându-se să plece. Abia poimâine zbor la Sydney. Aș vrea ca totul să fie aranjat până când plec.

– Mă ocup imediat de asta, spuse avocatul și-i întinse mâna. Îmi dați voie să spun, domnișoară Maitland, că sunteți foarte generoasă cu domnul Paling. Nu multe tinere ar proceda ca dumneavoastră.

Nan zâmbi slab și se întoarse spre ușă.

– Aștept cu nerăbdare vești de la dumneavoastră, spuse ea și părăsi în grabă biroul.

Avocatul privi la ușa închisă și oftă. Cu cât vedea mai multe aspecte ale vieții, cu atât rămânea mai uimit. Oamenii nu încetau niciodată să facă cele mai uluitoare lucruri.

Nan se întoarse la apartamentul ei. Își simțea inima mult mai ușoară. Acum că luase o decizie și nu mai putea da înapoi, se simțea relaxată și împăcată.

Făcuse ce trebuia, se gândi, plimbându-se în lumina rece a după-amiezii de iarnă, nerăbdătoare să ajungă acasă și să fie cu Madge, al cărei zbor de la New York trebuia să fi ajuns dimineață devreme.

Capitolul 16

Dar micul apartament era gol când deschise ușa și intră în sufrageria modestă.

Masa și rafturile bibliotecii erau pline de praf. Un ziar de acum trei zile zăcea pe un scaun, ca și cum Madge l-ar fi azvârlit chiar înainte să plece. Aerul rece indica faptul că de ceva timp gazele nu mai fuseseră aprinse.

Fie că zborul lui Madge fusese contramandat, fie fusese repartizată pe altă cursă, se gândi Nan, dezamăgită.

Până în clipa aceea, nu realizase cât de mult așteptase să flecărească în tihnă cu prietena ei plină de viață.

Aprinse focul și-și făcu un ceai. Se înveseli, amintindu-și că nu era prima dată când Madge întârzia câteva ore în Londra. Poate că asta se întâmpla și acum.

În orice clipă, ușa se putea deschide și să apară Madge, cu ochi plini de încântare să-și vadă prietena.

N-o aștepta după ce-i scrisese, își spuse Nan, amintindu-și mesajul pe care i-l trimisese lui Madge, anunțând-o că în câteva zile se va căsători.

Dar nu apăru nici o Madge și se lăsă noaptea; luminile de pe stradă care străluceau în trafic și pe trotuarul aglomerat îi sporiră senzația de singurătate.

Se gândi la Gary. Se mai întâlnise cu Madge după ce ea se întorsese la Sydney?

Era foarte probabil. Fără îndoială, dacă Madge ar fi fost în Londra în seara asta, el ar fi trecut până acum s-o viziteze.

Telefonul de dincolo de ușa de la sufragerie începu să sune. Nan se îndreptă spre ușă. Poate că era Madge!

Apoi, când să ridice receptorul, se gândi că Madge nu avea de ce să sune aici. Credea că era la celălalt capăt al lumii și cu altcineva nu avea de ce să vrea să vorbească.

Dar răspunse, totuși. La apartamentele închiriate era o regulă nescrisă ca oricine se întâmpla să fie mai aproape să răspundă la telefon și să cheme persoana cu care se cerea.

– Bună ziua!

Urmă o tăcere de câteva clipe.

– Bună ziua, spuse Nan.

– Tu ești, Nan? întrebă o voce – una masculină – speriată și nesigură, și inima lui Nan începu să bată mai tare.

– Da, Gary , eu sunt, spuse ea, cu voce joasă.

– Dar credeam… Madge mi-a spus că… exclamă el.

– Credeai că sunt în Australia?

– Da! Madge a primit o telegramă în care spuneai că te căsătorești. Nu credeam să-ți mai aud vreodată vocea.

– Presupun că o cauți pe Madge?

– Nu eram sigur la ce oră se întoarce. Am sunat la întâmplare, sperând că poate e acolo.

– N-a ajuns încă. Poate că zborul ei a fost contramandat.

– Nan?

– Da?

– Pot să trec pe acolo? Aș vrea să te văd.

Își aminti de vizita la biroul avocatului. Acesta putea fi un prilej bun să-i spună lui Gary ce făcuse. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să-l înfrunte.

– Mă găsești aici, îi spuse.

– Sun de la o cabină telefonică de pe strada voastră. Ajung în câteva minute.

Puse receptorul jos și se întoarse în sufragerie.

Ce se întâmpla cu ea? se gândi, mânioasă. Era ca o școlăriță care aștepta să apară primul ei prieten.

Își retușă machiajul și tocmai își aranja părul, când auzi soneria.

Când deschise ușa, Gary stătea acolo. Ținea în mână un buchet de trandafiri roșii, cu cozi lungi, înveliți într-un celofan.

– Bună, Nan! Ce surpriză plăcută să te găsesc aici!

Îi oferi trandafirii și intră în apartament. Nan spuse, puțin nesigură:

– O să pun trandafirii în apă. Lui Madge o să-i placă la nebunie când o să-i vadă.

Gary se încruntă.

– Dar i-am adus pentru tine, nu pentru Madge!

Nan nu-i răspunse. De ce cheltuise atâția bani pentru ea? Trandafirii costau o avere în timpul iernii, în Anglia.

Aduse trandafirii înapoi în sufragerie, într-o vază înaltă.

– Sunt superbi. Mulțumesc, Gary.

El îi luă mâna stângă și se uită la ea. Nan simți cum culoarea îi urcă în obraji. Așadar, observase!

– Nu porți inelul, spuse el, privind-o în ochi. Asta înseamnă că…?

– Am rupt logodna, spuse ea cu o voce monotonă, lipsită de emoție. Lucrurile n-au mai mers.

– Îmi pare rău! spuse el, și câteva clipe între ei se se lăsă tăcere, ruptă doar de ticăitul ceasului din bibliotecă.

Încă îi ținea mâna. Nan și-o retrase cu blândețe și se întoarse cu spatele la el.

– Mă bucur că ai venit, Gary, spuse ea. E ceva ce aș vrea să-ți spun.

Gary nu vorbi, așteptă doar ca Nan să înceapă. Ea trase adânc aer în piept.

– Am rupt logodna pentru că am aflat că terenul și casa de la New Point valorează o sumă impresionantă, spuse ea și continuă apoi să-i explice cum domnul Mallory, constructorul, îi oferise cincisprezece mii de lire pentru proprietate, ca să poată construi case pentru oamenii bogați de afaceri.

Gary o ascultă, apoi veni lângă ea. Îi luă mâna și o întoarse cu fața spre el.

– Mă bucur foarte mult pentru tine, Nan, murmură el.

Ea se încruntă, nedumerită:

– Dar, nu-ți dai seama? Nu pot accepta moștenirea acum. În orice caz…

– Asta a avut vreo legătură cu faptul că ai rupt logodna?

Simțindu-se mizerabil, Nan încuviință din cap.

– Logodnicul meu lucrează la un birou de avocatură din Sydney. A aflat despre propunerea de

proiect, dar nu mi-a spus. A încercat să grăbească nunta noastră, astfel ca atunci când voi afla, să fiu deja soția lui, situație în care ar fi fost puțin probabil să refuz oferta. I-am înapoiat inelul.

– Biata de tine!

Cumva, Nan ajunse în brațele lui și o ținea strâns, murmurându-i cuvinte de alinare în timp ce-i mângâia părul moale.

Nan rămase acolo câteva clipe, apoi, știind că partea cea mai dificilă nu venise încă, se îndepărtă de el.

– Când am ajuns azi la Londra, spuse ea cu voce mică, m-am dus direct la avocat. I-am cerut să vireze proprietatea către tine, Gary. Acum, n-aș putea-o accepta niciodată.

Gary o privea de parcă nu-și putea crede urechilor.

– Dar… nu poți face asta! protestă el. Mătușa Matilda a vrut ca tu să o ai. A fost ultima ei dorință.

Nan scutură din cap.

– E a ta, Gary. Întotdeauna a fost.

El începu să se plimbe încolo și încoace.

– Nu pot accepta darul tău, Nan. Știu că tu consideri totul o problemă de conștiință, dar nu-ți dai seama…?

– Să-mi dau seama de ce? întrebă ea, când Gary se opri.

Veni din nou lângă ea. Îi luă mâna și o privi serios.

– Nan, în seara asta am telefonat sperând că Madge va fi aici și va putea să-mi dea vreo veste despre tine, spuse el. Când ai răspuns tu, a fost… un miracol. Credeam că n-o să-mi mai aud niciodată vocea.

– Dar credeam că tu și Madge…! șopti ea.

Gary râse.

– Madge și cu mine suntem doar prieteni. De fapt, ultima oară când am văzut-o, acum trei zile, mi-a spus că tocmai a întâlnit cel mai ferchеș american și că va lua cina cu el. Mi-a spus că-i pare rău că trebuie să refuze invitația mea la un film.

În ciuda voinței ei, Nan trebui să zâmbească. Caracteristic lui Madge!

– Nu, Nan, continuă Gary, nu voi accepta casa și terenul în dar, dar… le voi împărți cu tine.

– Dar n-aș putea face asta, Gary. Sunt alte tale… totul îți aparține.

El o trase mai aproape.

– Poate vrei să știi ce am făcut la Londra de când ne-am văzut ultima dată, spuse el cu blândețe. Știu că mătușa Matilda vroia să fiu medic, așa că am depus o cerere la o școală de medicină atașată unuia din cele mai mari spitale de aici. Mi-au spus că nu sunt deloc prea bătrân să obțin o diplomă, dacă sunt pregătit să învăț pentru ea. Vroiam să folosesc banii

pe care mi i-a lăsat mătușa Matilda. Cum populația e în continuă creștere, e nevoie de mulți doctori în Australia.

Ochii lui Nan străluceau acum, la auzul noutăților.

– Oh, Gary, ce minunat! Și moștenirea… Dacă ai avea cele cincisprezece mii de lire de pe casă și teren, poate ai avea cu ce să te întreții cei patru-cinci ani pe care-i vei petrece studiind.

Gary zâmbi și, punând un deget sub bărbia ei, îi întoarse fața spre el.

– De asta am sugerat să împărțim moștenirea.

– Dar nu am dreptul la nimic din ea! insistă Nan.

– Nici chiar ca soția mea? Dacă ne-am căsători, am împărți proprietatea, nu-i așa?

Nu era sigură că auzise bine. Să se mărite cu Gary? Dar…

– Te-am iubit din prima clipă în care te-am văzut, Nan, îi spuse el în șoaptă. Dar atunci, totul era lipsit de orice speranță. Părea că nu voi avea niciodată șansa să-ți vorbesc despre iubirea mea. În orice caz, erai logodită cu altcineva. Dar acum! Oh, Nan, dacă vei spune da, îmi voi petrece tot restul vieții încercând să te fac fericită.

Nan se simțea ca într-un vis. Nu se putea să fie aievea. Fără îndoială, se va trezi din clipă în clipă în

patul doamnei Hastings și va fi deja în întârziere pentru zborul spre Londra.

Dar era adevărat. Brațele lui Gary se strânseră în jurul ei, buzele lui erau la un centimetru de ale ei.

– Ce spui, Nan? Am vreo șansă?

Buzele ei se destinseră într-un zâmbet.

– Toate șansele din lume, murmură ea și se ridică pe vârfuri să-l sărute.

Sfârșit